

www.kizilbayrak19.net

f kizilbayrak.net

@kizilbayraknet

Kızıl Bayrak

Devrimci ve ilerici basına dönük baskı, sansür ve engelleme saldırılarını sürdüren sermaye devleti, Efrîn'e yönelik işgal saldırısıyla birlikte saldırıların dozunu arttırdı. Aralarında gazetemizin internet sitesinin de olduğu devrimci ve ilerici internet siteleri, gün aşırı erişim engelleriyle karşılaşılıyor. Gazetemizin internet sitesi kizilbayrak.net, son bir haftada 5 kez erişime engellendi.

Sermaye devletin bu saldırısını püskürtbilmenin yolu işçi ve emekçilerin devrimci ve ilerici basını sahiplenmesi, sesini yaymasıdır. Bir kez daha okurlarımızı **Kızıl Bayrak**'ı sahiplenmeye, artan sansür ve engellemeleri boşa düşürmek için **Kızıl Bayrak**'ın sesini yaymaya çağırıyoruz.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 07
16 Şubat 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

İrkçi-şoven kudurganlığa ve işgal harekatına karşı

Birleşik, kitlesel direniş!

Emperyalist savaşa, ırkçı faşist saldırıya karşı
Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!
Bijt yekîtiyêarkeran.

www.kizilbayrak19.net



5

Türkiye-ABD/NATO arasındaki ilişkiler

Kurulu düzen ilişkileri toplumsal bir devrimle yıkılmadıkça, ne NATO gibi kuruluşlarla ilişkiler kesilir ne Türkiye'deki üs ve tesislerine el konulabilir



14

2018 8 Mart'ı ve eylem hattımız

Bu süreç, farklı toplumsal kesimlerden kadınların kitle eylemlilikleri şeklinde kendilerini ifade ettikleri bir gün olma potansiyeline sahiptir.



18

Emperyalist-siyonist saldırıya öfke büyüyor!

Çatışmanın sertleştirilmesi ABD-İsrail cephesinin kazanacağı anlamına gelmese de, bölgedeki yıkımı derinleştirip daha geniş alanlara yayacaktır.



İrkçi-şoven kudurganlığa ve işgal hareketına karşı

Birleşik, kitlesele direniş!

Dinci-faşist iktidarın kirli hesaplarını bozmak için sınıf eksenli tutarlı-devrimci bir mücadele hattı oluşturmak ve Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı büyütmek bugün kritik bir önem taşıyor. Zira, sermayenin demir yumruğu olarak hareket eden Erdoğan yönetimini geri püskürtmenin de sınıf ve emekçi kitleleri zehirleyen ırkçı-şoven ideolojinin etkisini kırmanın da yolu buradan geçiyor.

20 Ocak'ta başlatılan Efrîn işgal hareketiyle birlikte Kürt halkını hedef alan ırkçı-şoven kudurganlık "terör" demagogisi üzerinden sistemli bir şekilde tırmandırılıyor. Öyle ki, iktidar sözcüleri ve kirli savaş medyası ağzını her açtığında Kürt halkına kin kusuyor.

Kürt halkına düşmanlık üzerinden körüklenen ırkçı-şoven kudurganlık, Erdoğan yönetimi açısından iki önemli işleve sahip. İlki, Kürt halkının son dönemde elde ettiği kazanımları boğmak, bu amaçla başlatılan Efrîn işgalinin arkasına toplumun geniş kesimlerini yedeklemek. İkincisi ise, oluşturulan kirli savaş atmosferi üzerinden sınıf ve emekçilerin bilincini dumura uğratmak ve gelişen mücadele dinamiklerini paralyze etmek. Dahası, Erdoğan yönetimi bu iki hedefe ulaşarak iktidarını bir süreliğine daha güvence altına almayı umuyor.

Dinci-faşist iktidarın kirli hesaplarını bozmak için sınıf eksenli tutarlı-devrimci bir mücadele hattı oluşturmak ve Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı büyütmek bugün kritik bir önem taşıyor. Zira, sermayenin demir yumruğu olarak hareket eden Erdoğan yönetimini geri püskürtmenin de sınıf ve emekçi kitleleri zehirleyen ırkçı-şoven ideolojinin etkisini kırmanın da yolu buradan geçiyor.

Günümüz Türkiye'sinde siyasal atmosfer ne kadar boğucu olsa da bu başarılabilir. Zira, emekçiler içerisinde sosyal sorunlara dayalı mücadele dinamikleri

her geçen gün olgunlaşıyor. Kriz ortamının büyüttüğü işsizlik, açlık ve yoksulluk işçi ve emekçiler içerisinde alttan alta büyük bir öfke mayalıyor. Bu açıdan 3. havalimanı inşaatında patlayan öfke, yine Ankara Mamak'ta kadınlara yönelik taciz ve istismar saldırıları karşısında ortaya konan eylemli tepki toplumun fay hatlarında biriken enerjinin son göstergeleri oldu.

Tüm bunların yanı sıra, Kürt halkını hedef alan saldırganlık ve Efrîn'e yönelik başlatılan işgal hareketi de Türkiye toplumunun önemli bir kesimi açısından duyarlılık alanı. Bu duyarlılığın henüz kendisini eylemi bir hat üzerinden ortaya koyamaması yanıltıcı olmamalıdır. Bugün buna öncülük edecek olan devrimci-ilerici kesimler ile Kürt halkının siyasi temsilcileri üzerinde estirilen devlet terörü, çıkan her sesin azgınca bastırılmaya çalışılması, savaş ve işgal karşısında ortaya çıkabilecek tepkinin Erdoğan yönetimini ne denli ürküttüğünü ortaya koymaktadır.

Tüm bu gelişmeler bir arada, başta sınıf devrimcileri olmak üzere ilerici-devrimci güçlerin üzerine önemli sorumluluklar yüklemektedir.

Bu sorumluluklar şu üç başlık üzerinden özetlenebilir;

- İşçi sınıfı ve emekçileri emperyalist savaş konusunda ve sermaye devletinin Efrîn'de başlattığı işgal hareketi üzerinden sistemli bir şekilde aydınlatmak. Em-

peryalistlerin ve işbirlikçi güçlerin savaş politikaları ile elde etmek istediği sefil çıkarları teşhir etmek. İşgal hareketinin gerek Kürt halkına gerekse işçi sınıfı ve emekçilere yaşatacağı yıkımı ortaya koyan ajitasyon-propaganda faaliyetleri örgütlemek ve kitle etkinlikleri gerçekleştirmek.

- İrkçi-şoven saldırganlığın panzehiri sosyal mücadelelerdir. Bu bağlamda, emekçileri kuşatan sosyal sorunlar ile savaş politikalarının ilişkisini gündelik siyasal mücadele içerisinde başarılı bir şekilde kurmak önemli bir sorumluluk olarak öne çıkıyor. İşsizliğin, yoksulluğun ve açlığın toplumun derinliklerinde mayaladığı öfkeyi sermayenin savaş ve saldırganlık politikalarına yöneltmenin de Kürt halkına karşı körüklenen düşmanlığı ve sınıf içerisinde yaratılan ön yargıları bertaraf etmenin de yolu buradan geçiyor. TEKELE Direnişi ve Greif İşgali bu olgunun son ve çarpıcı örnekleri olarak değerlendirilebilir.

- Sınıf devrimcileri ve ilerici güçler açısından emperyalist savaşa, Efrîn'e dönük işgal hareketine ve Kürt halkını hedef alan kapsamlı saldırılara karşı duyarlı olan kesimlerin ve mücadele dinamiklerinin ortak zeminlerde buluşturulması bir diğer sorumluluk alanını oluşturuyor. Kürt halkıyla güçlü bir dayanışma eksenini oluşturmanın ve saldırılar karşısında birleşik, kitlesele bir mücadele pratiği örgütlemenin yolu buradan geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/07 * 16 Şubat 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak19.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Şovenizmin etkisi işçi sınıfı harekete geçene kadardır

Efrîn saldırısıyla birlikte şovenizmin bilinçli olarak tırmandırıldığına tanık ol-maktayız. İşçi sınıfı içerisinde de oldukça etkili olan bu durum, hem sermayenin hem de AKP'nin işine fazlasıyla yaramak-tadır. Efrîn işgalinin sermaye devleti açı-sından taşıdığı önem biliniyor. Taktiksel ve stratejik hesaplar bir tarafa, işçi sınıfı-na yansımaları oldukça önemli bir yerde duruyor.

Erdoğan AKP'sinin hükümrânlığının vadesi üzerine konuşanların, güncel siya-sal gelişmelerin ekonomiye yansımaları üzerine yorumda bulunan kimi "uzman-ların" kırılma noktası olarak sosyo-eko-nomik tabloya dikkat çekmelerinin bir nedeni var. Birçok alanda karşılaştığı krizlerin üstesinden bir şekilde gelebi-len, dengesi sarsılsa da bunu atlatabilen AKP için asıl tehlikenin servet ve sefalet arasındaki gittikçe büyüyen makas oldu-ğunun itirafları yapıyor.

Bireysel de olsa işçilerin kendini yak-ma, intihar girişimleri vb. tepki eylemle-rinin TBMM önüne kadar taşınmış olma-sı AKP'nin yoksullaştırma politikalarının bir sonucudur ve bu duruma gösterilen birer tepkidir. Keza OHAL koşullarının ya-rattığı tüm korku atmosferine karşı çeşit-li işçi bölüklerinin örgütlenme ve eylem iradesi gösterebilmiş olması bir başka dikkate değer durumdur. Yine metal işçi-lerinin MESS ve AKP'nin grev yasaklama tehdidine karşı, nasıl sonuçlandığından bağımsız, greve çıkma kararlılığını ifade etmiş olması da bir başka önemli sonuç-tur.

Karmaşık gibi görünen toplumsal bir tablo ile karşı karşıyayız. Erdoğan AKP'si ve yeni gerici faşist koalisyonu, Efrîn sal-dırısını hem kendi siyasal geleceği için hem de Kürt ulusunun kazanımlarını ortadan kaldırmak için fırsata çevirme-ye çalışıyor. Diğer taraftan işçi sınıfı ve emekçileri daha da yoksullaştıran ser-maye politikaları hızlanarak sürüyor. Buna karşı içten içe biriken öfke, şimdi aksi bir yönde şovenizmin yarattığı tah-ribattan kaynaklı bir başka öfkeyle, ırk-çı-faşist reaksiyonla örtüşebiliyor.

Bu durum kuşkusuz kendisini ilerici, devrimci, demokrat olarak tanımlayan herkesi olumsuz olarak etkilemekte, bu gerici atmosferde boğulanları, meseleye uzun soluklu bakamayıp güncel siyasal gelişmelerin ağırlığı altında ezilenleri ka-ramsarlığa sürükleyebilmektedir. Ancak kendilerine işçi sınıfının devrimci prog-ramını rehber edinenler için tüm bun-



İşçi sınıfına bir sınıf olduğunu hatırlatmak, yegâne düşmanlarının onu sömüren, bu sayede hükümrânlı-ğını sürdüren sermaye sınıfı ve onun her kılığa bürünmüş temsilcileri olduğunu hatırlatmak sorumluğu kaçınılmaz önemdedir. İşçi sınıfını sarmalayan şovenizmin etkisi işçi sınıfı harekete geçene kadardır.

lar; ağırlığına, yaşanan ve olası tüm acı sonuçlarına rağmen atlatılamaz değildir.

Her şeyden önce kendi yakın geç-mişimiz hep bu gibi durumlara tanıklık etmiştir. Türkiye'de kapitalist sistemin gelişimi, işçi sınıfının nicel olarak da büyüdüğü evrelerden günümüze hep bu minvalde bir seyir izlemiştir. Sistemin işçi sınıfını zehirleyen, ona bir sınıf olduğunu unutturan, düzenin kendi yarattığı ku-tuplardan birine birey ya da topluluklar olarak dahil ettiği bu denemelerde başa-rılı olduğunu defalarca gördük, yaşadık. Fakat bu ne şaşılacak ne de hayal kırıklı-ğına kapılmayı gerektiren bir durumdur. Kendi davası ve sınıf çıkarları için ayağa kalkmayı başaramamış, doğrulmaya başladığı evrelerde ise hep düzenin onu bölen yapay ayırım ve tuzaklarına düş-müş, "sınıfa karşı sınıf" şiarını rehber edinmemiş bir işçi sınıfı gerçekliğinden başka türlü sürenü beklemek, son güncel örnekte olduğu gibi Efrîn konusunda es-tirilen şovenist rüzgardan etkilenmeme-sini ummak gerçekçi değildir.

Ancak yine de unutulmamalıdır ki aynı işçi sınıfı öyle süreçler yaşamıştır ki tüm bu zayıflıklarına karşı büyük ba-şarılarla, deneyim ve kazanımlara imza atmıştır. Kavel Direnişi'ni yaratan, 15-16 Haziran Direnişi'ni tarihe yazdıran, 12 Eylül karanlığını üzerinden atarak ayağa kalkıp Bahar Eylemlerini başlatan, tıpkı

bugünkü gibi devletin tüm imkanlarıyla Kürt halkına karşı seferberlik ilan ettiği '90'lı yılların başında Ankara'ya büyük madenci yürüyüşünü başlatıp, "Çanka-ya'nın şişmanı işçi düşmanı" ilan ettiği Turgut Özal'la hesaplaşan da aynı işçi sınıfıdır. Kuşkusuz bu gibi daha birçok ör-nek bulunmaktadır. Ankara'nın ayazında 78 gün süren Tekel Direnişi, 60 günlük Greif İşgali, Metal Fırtına gibi... Bir dev-rimci yükseliş dönemi olan '70'li yıllarda sahneye çıkan işçi sınıfı ise o dönemin politik sınırları içinde siyasallaşma bilmiş-tir de. Taksim'i ödediği bedellerle 1 Ma-yıs Meydanı yapan işçi sınıfı "Faşizme İhtar Eylemleri" yapmış, DGM'yi ezmiş, MESS'e kafa tutmuştur.

İşçi sınıfı kendi dar ekonomik talep-leriyle bile olsa, bu sınırlarda kalsa bile geniş sınıf bölükleri olarak sokağa çıktı-ğında, üretimden gelen gücünü kullandığında, fabrika önlerini grev, eylem, direniş alanlarına çevirdiğinde ülkenin gündemini de belirleyebilmiş, var olan boğucu havayı dağıtabilmiştir. İşçi sınıfının tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Bugün eksikliğini yaşadığımız tam da budur. Ancak bu hava gelip geçici olmaya mahkumdur.

Sermaye sınıfı ve AKP hükümeti at-lattığını düşündüğü her badire ile sade-ce dipten dibe mayalanan öfkeyi biriktir-

mektedir. Çünkü onların sınıf egemenli-ği, sömürü üzerine kurulu olan bu düzen sayesinde. İşte bu düzen toplumsal eşitsizliği daha da arttırmakta, servet ve sefalet arasındaki uçurumu daha da büyütmeğe, yoksullaşmayı arttırmak-ta ve onları sonu görünmeyen korkunç bir karanlığa sürüklemektedir. Böyle bir geleceğin habercisi olan, sömürü çark-larının dişlileri arasında daha da ezilen işçi ve emekçilerin canı yandıkça reak-siyon göstermeleri kaçınılmazdır. Kazan kaynamakta ve taşıdığı günü beklemek-tedir. İşçi sınıfı politikada esaret altında tutulsa da pratikte ezilmektedir. Diya-lektik yöntem bize buna bir reaksiyon gösterileceğinin kaçınılmaz olduğunu söylemektedir.

İşçi sınıfına bir sınıf olduğunu hatırlatmak, yegâne düşmanlarının onu sö-müren, bu sayede hükümrânlığını sür-düren sermaye sınıfı ve onun her kılığa bürünmüş temsilcileri olduğunu hatırlatmak sorumluğu kaçınılmaz önemde-dir. İşçi sınıfını sarmalayan şovenizmin etkisi işçi sınıfı harekete geçene kadar-dır. Görev; işçi sınıfını harekete geçirecek dinamikleri değerlendirebilmek, güncel yaşananların sorumluluğunu da yerine getirerek "güne yüklenip geleceği kazanmaktır." Devrimci bir sınıf hareketi yaratmak ancak böyle mümkün olacak-tır.

Sosyal-şovenizm üzerine

A. Eren

“Bugün şovenist olan her Rus, er veya geç Çarlık karşısında diz çökecektir.” (Engels)

Kriz ve savaş koşullarında sosyal-şovenizm burjuvazinin elinde etkili ve güçlü bir ideolojik silah olarak iş görür. Ülkeyi yabancı istiladan ya da dış bir tehlikeden koruma söylemleri, sadece ırkçı-faşist grupları değil, kendini sol olarak tanımlayan siyasal akımları da etkisi altına alır.

Tarihsel olarak işçi sınıfının mücadelesini engellemek için burjuvazinin başvurduğu en etkili araçlar, dinsel ideoloji ve şovenizm, şovenizmin sol maskeli versiyonu olarak da sosyal-şovenizm olmuştur. Burjuva hükümetlerin dilinden düşürmediği “anayurdun bekası”, “ulusal çıkarlar” vb. söylemler, burjuvazinin kirli ve bencil çıkarlarının üstünü “ulusal” örtüyle örten demagojik araçlardır. Dışa yönelik militarist saldırganlığı kutsamak, diğer ülke ya da ulusların emekçilerini boyunduruk altında tutmak, yeri geldiğinde onları kendi emekçilerine kırdırmak, tarih boyunca burjuva gericiğinin kirli silahları olmuştur. İşçi sınıfının kurtuluşunun temelini ve zorunlu koşulunu oluşturan enternasyonal birlik ve dayanışmanın önü de böylece alınılabilmıştır. Bundan dolayıdır ki Marks, “diplomasi-nin gizli anlaşmaları”nı deşifre etmenin, dışarıda izlenen saldırgan politikaları ve fetihçi emelleri ortaya çıkarmanın ve buna karşı devrimci bir tutum geliştirmenin, ezilen uluslarla dayanışma içinde olmanın işçi sınıfının kurtuluşu davasının temel bir gereği olduğuna, yeri geldikçe önemle işaret etmiştir.

Bugün Türk burjuvazisinin Efrîn’e yönelik haksız ve kirli müdahalesi mazlum Kürt halkının kazanımlarını ne pahasına olursa olsun tasfiye etmek amacına yöneliktir. Bu apaçık gerçeğe rağmen, bu haksız savaşa sessiz kalmak, dahası sol adına, sol söylemler kullanarak, sözümona gerekçeler ileri sürerek, sonuçta bu saldırganlığı “anlayışla” karşılamak, en hafif söylemle, sol adına utanç verici bir politik ve moral çöküş ve çürüme örneğidir. Böyleleri hangi sözümona sol gerekçelerin ardına sığınmaya çalışırlarsa çalışsınlar, gerçekte kendi burjuvazisinin fiili ajanı konumundadırlar.

Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz. Günümüz Türkiye’si bunun çok açıklayıcı bir örneği olarak önümüzde durmaktadır.

Şovenizmin işçi sınıfının mücadelesi üzerinde yarattığı tahribatı İngiliz-İrlanda örneği üzerinden analiz eden Marks



ve Engels, İngiliz kapitalizminin işçi sınıfı saflarında ayrılığı nasıl körüklediğini, bir taraftan sömürgelerdeki egemenliğini pekiştirmek, diğer taraftan ülkede ücretleri düşük düzeyde tutmak için nasıl kullandığını örneklerle açıklarlar. Tüm örgütlülüğüne rağmen İngiliz işçi sınıfının içinde bulunduğu güçsüzlüğünün sırrı budur der Marks ve ekler: *“Bu, kapitalist sınıfın iktidarını korumanın gizli silahıdır ve burjuvazi bunun tam olarak bilincindedir.”*

SOSYAL-ŞOVENİZME KARŞI MÜCADELE VE BOLŞEVİZM

“Akıma karşı!” Bu, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, Lenin ve Zinovyev’in sosyal şovenizme karşı verdikleri ideolojik mücadelenin ürünü yazılarının ortak başlığını oluşturmaktadır. Önsöz’ünde Lenin, enternasyonal sosyalist devrim düşüncesinin gelişimini ve Ekim Devrimi’nin başarısını anlamak isteyen her sınıf bilinçli işçinin bu mücadeleyi dikkatle incelemesi gerektiğini söyler. Zorlu birçok yönlü mücadele ile işçi sınıfı hareketi saflarındaki şovenizm etkisiz kılınmadan, herhangi bir devrimi başarıya ulaştırma olanağı yoktur, demek ister.

Birinci emperyalist savaş esnasında sosyal şovenizme karşı mücadele küçük bir grupla başlatıldı. “Yurt savunması” düşüncesinin II. Enternasyonal’e mensup partileri ve işçi örgütlerini kasıp kavurduğu bir ortamda, Liebknecht’in dahi henüz savaş kredilerine karşı açıktan tutum almadığı bir siyasal atmosferde, birkaç kişiden oluşan bu enternasyonalist küçük grubun tutumu, kararlılığı, özgüveni ve inancı, çok geçmeden dün-

ya işçi sınıfı hareketinin gelişme sürecini belirleyecekti. Lenin önderliğinde oluşan ve “Zimmerwald solu” olarak tanınan bu küçük enternasyonalist grubun tutumu, o günler içinde dışarıdan bakanlara belki de Donkişotça gözükmekteydi. Böyle olmadığını görmek içinse yalnızca birkaç yıla ihtiyaç vardı.

Zinovyev anılarında, yaşlı oportünist Viktor Adler ile yapılan bir görüşmeyi aktarır. Adler sohbet esnasında devrimci enternasyonalistlere küçümseyici bir çocuk muamelesi yapar. “Bunlar zindanda yatmasını bilir, sürgünde çile çekmesinden korkmazlar; ama bu ütopyalarına, bu çocukça fantezilerine işçi sınıfını ikna edebilecekleri hayaline kapılmaları, boş ve gülünç bir çabadan başka bir şey değildir” der.

Emperyalist savaş döneminde, özellikle şovenizme batmış sözde işçi sınıfı partileri, sendikalar içinde “Anayurt” savunucu sözde sosyalist liderler, burjuvazi tarafından özellikle ve özel bir çabayla öne çıkarılmakta, desteklenmekte, tutumlarıyla kitlelere “örnek” olarak sunulmaktaydılar.

“Rus Marksizminin babası” Plehanov, emperyalist savaşla birlikte en ateşli sosyal-yurtsever haline gelmişti. Lenin, savaşın hemen ardından Lozan’daki bir toplantıda, Rusya’nın kirli emperyalist hesaplarla başlattığı bir kitleli kıyım savaşının Plehanov tarafından “yurt savunması” argümanlarıyla nasıl hararetli bir biçimde savunulduğunu gördüğünde, oportünizmin utanç verici çöküşünü ve sosyal-şovenizmin çürütücü boyutlarını daha iyi anlamıştı. Bu koroda Kautsky’nin temsil ettiği eğilim de yerini almıştı. Marksist söylemler kullanan ve o dönem

“merkezciler” olarak adlandırılan bu akım, işçi sınıfını aldatan, bilincini karartan, oportünizmin en tehlikeli biçimiydi.

O güne kadar işçi sınıfı hareketinin tanınmış otoritelerine karşı kafa tutmak çok kolay gözüküyordu. Fakat Marksizmi utanmadan kullanan, kendini hâlâ sosyalist olarak öne çıkaran ve işçileri kandıran bu “otoriteler”in gerçek yüzünü ortaya çıkarmak, bu “anayurt savunucuları”nın maskelerini düşürmek, en temel görevdi. Lenin önderliğindeki Bolşevizm işte bunu başardı. Bunu başardığı içindir ki, dünyayı sarsan Ekim Devrimi’ni de başarıyla taçlandırdı.

Tartışma konusu olan enternasyonal işçi sınıfı hareketinin uzun yıllar içinde bedeller ödeyerek elde ettiği tüm maddi ve manevi kazanımların tasfiyesiydi. Söz konusu olan yalnızca on binlerce işçinin ölüm tarlalarında kendileri ve diğer ülkelerdeki kardeşlerinin fiziksel ölümü değildi. Daha da tehlikelisi, işçi sınıfının bilincinin karartılması, işçi sınıfı hareketinin demoralize edilmesi idi. İnsanlık tarihinin tanık olduğu en örgütlü tarihsel hareket, işçi sınıfı hareketi, o günlerde “şovenizm hastalığı”nın çürütücü ve öldürücü pençesindeydi.

Her ülkenin emperyalist burjuvazisi savaşın hemen sonrasında denebilir ki ilk zaferlerini kutluyorlardı. Bu ilk zafer, oportünizmin sosyal-şovenizm biçimini alarak onlara sunduğu sınırsız ve koşulsuz hizmetti. Örneğin Almanya’da, Fransa ve Belçika’ya savaş açmak için 110 sosyal demokrat milletvekili “vicdani sızlamadan” kredilerine destek sunmuşlardı.

Şovenizmin işçi sınıfı saflarını tarumar ettiği bu atmosferde, sosyalizm adı-

na namuslu, inançlı kim varsa bunların sesini yükseltmesi acil ve hayati bir görev. Etkili olan bu şovenist dalgaya karşı yüzlemek, devrim adına ne varsa onun savunulmasıyla iç içeydi. Kendi emperyalist burjuvazisinin arkasına dizilmek, devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerinden vazgeçmek, burjuva milliyetçiliğinin savunuculuğunu yapmak, “yurt savunması” adına işçileri birbirine kırdırmak, egemen şovenist ideolojinin II. Enternasyonal’de somutlaşan biçimiydi.

Şovenist fırtınanın Rus sosyalistlerini nasıl zehirlediğini anlatan Lenin, sosyal-şovenizm tarafından, Çarlığın “Prusya militarizmine” karşı verdiği savaşa zarar vermemek için “birkaç yıllığına devrimci mücadeleye ara vermek” propagandasının nasıl pervasızca yapıldığını dile getirir. “Sosyal-şovenler bize karşı, ‘biz Rusuz ve Rusya’nın galip gelmesini istiyoruz’ diyorlardı ve Rusya’nın zafer kazanmasının Çarlık rejiminin zaferi olacağını görmezlikten geliyorlardı” diye ekler.

Gerçek Rus sosyalistleri ise Çarlık rejiminin yenilgisi için çalışacaklardı. Rus devrimci sosyalistlerinin siyasal kimliği buydu, başka türlü düşünülemezdi. Tarih onları tümüyle haklı çıkardı ve onurlandı.

Sosyal şovenizm burjuvazinin işçi sınıfı hareketi üzerinde etki yaratmak, safalarını dağıtmak, etnik farklılıkları kışkırtarak bölmek için başvurduğu en önemli, en etkili ve elbette en tehlikeli ideolojik araçlarının başında gelir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında egemen burjuvazinin zayıflayan toplumsal temeline paralel olarak burjuvazi, işçi sınıfı hareketi içinde oportünist eğilimlerin etkili olması doğrultusunda çalışır ve bunun taşıyıcısı olacak bir kasti besler. Sosyal şovenizm, özellikle küçük-burjuva toplumsal katmanlarda milliyetçi eğilimleri ve işçi sınıfı saflarında sınıf bilinci geriliğini kullanarak, burjuvaziye paha biçilmez bir hizmet sunar.

“Büyük Rusların ulusal gururu” üzerinde defalarca duran Lenin, “Anayurdu” savunmanın tek devrimci yolu vardır, o da doğrudan monarşiye, toprak mülkiyeti sahiplerine, kendi ülkesinin kapitalistlerine, yani yurdun gerçek düşmanlarına karşı sonuna kadar mücadele etmektir” der. Bu bağlamda milliyetçilik ve sosyal şovenizme karşı sistematik ideolojik ve politik mücadele, işçi sınıfının enternasyonal eğitimi, burjuva egemen sınıfa karşı zaferin olmazsa olmaz temelidir.

Söylemde sosyalist geçinen, fakat kendi burjuvazilerinin başka ülkeleri işgal etmek, başka ulusları boyunduruk altında tutmak ve ezmek çabalarına pratikte destek sunanlar, iliklerine kadar şovenisttirler. Böyleleri, sınıf ve emekçi hareketi içinde burjuvazinin gerçek ajanlarıdır. Burjuvazinin bu sözde “sosyalist” ajanlarının maskesini düşürmek, işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini geliştirmenin ve halklar arasındaki kardeşliği güçlendirmenin en temel, en zorunlu, en olmazsa olmaz gereklerinden biridir.

Türkiye-ABD/NATO arasındaki “geleneksel” ilişkiler

NATO (Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü), 1949 yılında “komünizmle mücadeleye” adına Sovyetler Birliği’ne karşı kurulmuş, ABD liderliğindeki emperyalist savaş ve saldırı örgütüdür. Türkiye NATO’ya resmen 18 Şubat 1952’de katılmıştır.

Türkiye emperyalist-kapitalist dünyayla bütünleşmenin bir gereği olarak bu üyelik için çok çaba harcamış, en sonunda bedeli 23 sent olan askerleri Kore savaşına göndererek Amerikan emperyalizmine sadakatini ispatlamıştır. Türkiye’nin NATO üyeliği özelde ABD emperyalizmiyle girilen çok yönlü bağımlılık ilişkilerinin bir anlamda tescili olmuş ve o günden bugüne NATO’ya uşaklıkta önemli bir kusur edilmemiştir. Türkiye NATO üyesi tek “İslam ülkesidir” ve topraklarında ABD ve NATO’ya ait çok sayıda askeri üs bulunmaktadır.

Emperyalistler payına, Türkiye’nin NATO üyesi olması pek çok açıdan, özellikle Balkanlar’da ve Ortadoğu’da emperyalistlerin çıkarına üstleneceği roller gereği tercih edilmiştir. Öte yandan maliyeti ucuz ve sayıca büyük bir orduya sahip olmasıyla Türkiye emperyalistlere sınırsız destek sunmakta, örneğin Bosna, Kosova, Makedonya, Afganistan ve Libya’da işgalci bir güç olarak NATO bünyesinde yer almakla övünmektedir. Bugün hâlâ TSK’ya bağlı birlikler bir dizi ülkede NATO adına işgalci güç konumundadır. Türk sermaye devleti NATO bünyesinde emperyalistlere önemli hizmetler sunmaya ve bu görevi eksiksiz bir şekilde sürdürmeye devam etmektedir. Türkiye’nin NATO üyeliği, dışarıda olduğu kadar içeride de kirli ve karanlık bir ittifak olarak kendini göstermektedir. Türkiye’nin katliamlarla, kontrgerilla faaliyetleriyle malul kanlı bilançosu bunun göstergesidir.

Türkiye ile ABD/NATO ilişkileri “geleneksel” bir ilişkidir. Erdoğan AKP’si de iktidara gelmenin ve de kalmanın ABD ve NATO’ya sadık hizmetkârlıktan geçtiğini gayet iyi biliyorlar. Zira AKP’nin “2023 Siyaseti Vizyon” belgesinde “ABD’yle ilişkiler ve NATO üyeliğimiz gibi, geleneksel ittifak ilişkilerini” güçlendirmekten bahsedilerek, bu ilişkinin “karşılıklı çıkar ve ortaklık perspektifine dayalı olarak güçlenerek devam” edeceği vaat edilmektedir.

Ancak bazı zamanlarda yapılan NATO karşıtı kimi açıklamaların, son dönemde tekrar gündeme geldiğini görüyoruz. Bunu, kirli ittifakın 5. maddesinde yer alan; “Taraflar, içlerinden birine ya



da bir kaçına olacak bir saldırıyı bütün taraflara yöneltilmiş bir saldırı olarak sayacaklar...” hükmünden hareketle, NATO’nun her zaman yanlarında olacağından yakınma şeklinde duyuyoruz. Bazen de daha “aykırı” sesler çıkmakta, “Türkiye’nin NATO’nun haricinde kendisine yeni güvenlik konseptleri bulması” gerektiği vb.nden bahsedilebilmektedir.

Türkiye’nin egemenlerinden NATO/ABD karşıtlığı söylemlerini sıkça duyuyor olmamızın esasa ilişkin bir durum olmadığını, sadece iç kamuoyunu manipüle etmeye yönelik bir propaganda olduğunu ve efendilerine serzenişten öteye gitmeyeceğini belirtmek gerekiyor. Onlar Türkiye’nin bölge halklarına yönelik savaş ve saldırganlık üssü olarak kullanılmasından asla yakınmıyorlar. Tek serzeniş noktaları “eşit ortak” olarak görülme istekleridir.

Öte yandan geçmişte NATO çizgisi dışındaki kimi adımlarının nasıl cezalandırıldığı hatırlardadır. Bu adımların bazen bir darbe, bazen silah ambargosu, bazen de çuval geçirme şeklinde bedelleri muhakkak olmuştur. Örneğin Kıbrıs konusunda ya da daha yakın olarak Irak tezkeresi “kazası”nda olduğu gibi aykırı çıkışlar yapan aktörler cezalandırılırken, durumu düzeltmek adına yeni aktörler devreye girmekte, devletin ABD ve NATO çizgisine resmi bağlılığı sürdürülmektedir.

Erdoğan AKP’si 15 Temmuz darbe girişiminin ardından daha açıktan ABD/NATO karşıtlığı söylemlerini kullanmakta, son olarak da Efrin işgali konusunda NATO desteğinin “söylem düzeyinde” kaldığından, “Türkiye’nin güvenlik kaygılarına” kayıtsızlıktan şikâyet etmekte. “İki NATO üyesi ülkenin YPG üzerinden

karşı karşıya geldiğinden” hareketle Türkiye-ABD ilişkilerinin ciddi bir krize girdiğinden de sıklıkla bahsediliyor.

Oysa ortada iki “eşit ülke” ilişkisi yoktur ki ciddi bir kriz olsun. Ortada, efendisine “Suriye’de partner olarak onu alma beni al” serzenişinde bulunan bağımlı bir ülke olarak Türkiye gerçeği vardır. Medya önünde efelenmelerin bir kıymeti harbiyesi yoktur.

Kuşkusuz Erdoğan AKP’sinin her ne kadar hizmette kusur etmese de emperyalist merkezlerle ilişkilerinin pek parlak olmadığı ortadadır. Örneğin Rus savaş uçağı düşürüldüğünde NATO’yu yardıma çağıran Erdoğan’ın, Rus askeri firmalardan S-400 savunma sistemi satın almasının, yanı sıra Rusya Federal Havaçılık Kurumu (Rosaviatsiya) ve Türkiye Sivil Havaçılık Genel Müdürlüğü arasında Rus yapımı Ka-32 helikopter alım anlaşmasının imzalanmasının aradaki krizleri derinleştirdiği bir gerçektir. Bu adımlara karşılık ABD’nin Türkiye’ye ekonomik yaptırım uygulaması, cezalandırıcı mali ve ekonomik tedbirler alınabileceği gibi konular gündemdedir.

Ancak tüm bunlar Türk sermaye devletinin NATO ve ABD emperyalizmiyle olan ilişkilerinde esasa ilişkin değişiklik yaratmayacaktır. En fazla, bu ilişkileri bozanlara, pürüz yaratanlara fatura kesilecek, düzen siyasetindeki aktörlerin değişmesiyle emperyalizme olan bağımlılık ilişkileri yeniden tesis edilecektir. Zira kurulu düzen ilişkileri toplumsal bir devrimle yıkılmadıkça, ne NATO gibi emperyalist kuruluşlarla ilişkiler kesilir ne Türkiye’deki üs ve tesislerine el konulabilir ne de girilen kölece ilişkilere son verilebilir.

HDP 3. Olağan Kongresi gerçekleştirildi



HDP 3. Olağan Kongresi 11 Şubat günü Ankara Spor Salonu'nda toplandı. AKP iktidarının 7 Haziran seçimlerinden bu yana saldırdığı HDP'nin kongresi, son günlerde de gözaltı ve tutuklama saldırılarına rağmen, on binlerin katılımıyla gerçekleşti.

KONGRE DE POLİS ABLUKASI ALTINDA YAPILDI

Ankara Valiliği kongreye gelenler için "güvenlik önlemi" adı altında birçok keyfi yasak dayattı. Gelenler hiçbir şekilde çanta ile salona alınmazken, sarı basın kartı olan gazeteciler dahi elektronik

aletleri içeri sokamadı. Gazetecilere dönük yasak, yapılan görüşmeler sonucu son dakikada kaldırıldı. Salona girmek için üç ayrı arama noktasından geçildi.

"HDP KONGRE TOPLAYAMAZ" DİYENLERE CEVAP

Polis salondaki sloganları gerekçe göstererek "yasadışı sloganlar atılması" durumunda saldıracağı tehditleri savurdu. Meral Danış Beştaş açılış konuşmasında "Bugüne kadar 'HDP kongresini toplayamaz' diyorlardı. Ama şu salon onlara en net cevaptır" dedi.

KEMALBAY: MÜCADELEYİ BÜYÜTMEDE BAŞARILI OLAMADIK

HDP Eş Genel Başkanı Serpil Kemalbay açılış konuşmasında, iktidarın OHAL ve KHK'larla halkı sindirmeye çalışarak tek adam rejimini dayatmaya çalıştığını söyledi ve Efrîn'e saldırının haklı olmadığını belirtti. Kemalbay, konferans sonuçlarına da yansıyan özeleştirilere değinecek dönemin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir mücadeleyi geliştiremediklerini kaydetti.

LEYLA HALİD: TÜRKİYE'YE BAKINCA FİLİSTİN'İ GÖRÜYORUM

Kongrede konuşan, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Politbüro üyesi Leyla Halid de Türkiye sokaklarında gördüğü manzarayı Filistin'e benzettiğini belirterek Efrîn savaşına, baskılara değindi. Halid, siyonist İsrail'in boykot edilmesi çağrısıyla konuşmasını sonlandırdı.

Kongrenin devamında HDP Eş Genel Başkan Adayı Pervin Buldan, Efrîn'e dönük işgal girişimini kınadı. Tırmandırılan şovenizme değinen Buldan, Efrîn'e saldırıya karşı çıktığı için hedef haline getirilen Türk Tabipleri Birliği (TTB) ile dayanışmalarını ifade etti.

SEZAI TEMELLİ: BUGÜN GBT REKORU KIRILDI

Buldan'ın ardından konuşan diğer aday Sezai Temelli, "Umutla ve cesaretle geldiniz ama gelirken bir rekora da imza attınız. Dünyanın GBT rekorunu kırdınız" diyerek polis ablukasına dikkat çekti.

BULDAN VE TEMELLİ EŞ GENEL BAŞKAN OLDU

Parti Meclisi (PM) listesinin de belirlendiği kongrede, listenin ilk iki sırasında Selahattin Demirtaş ve Serpil Kemalbay yer aldı. Bin 109 delegeden 837'sinin oy kullandığı seçimlerde, 823 oyla Pervin Buldan ve Sezai Temelli eş genel başkanlar seçildi.

HDP KONGRESİNİN ARDINDAN SORUŞTURMA

Ertesi gün, yeni eş genel başkan Buldan ile HDP'li vekil Sırrı Süreyya Önder hakkında, kongrede yaptıkları konuşmalar üzerinden "terör örgütü propaganda yapmak", "halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek" ve "suçu ve suçluyu övmek" gerekçeleriyle soruşturma başlatıldı.

Korku iklimini bahara çevirecek olan örgütlü mücadeledir!

Efrîn saldırısı sonrasında sosyal medya etiketli cadı avı başlatıldı. Her gün, hatta her an gözaltı ve tutuklama terörü gerçekleşti, gerçekleşiyor. Son olarak Manisa-Akhisar'da bir çocuk oyununu bile "savaş karşıtlığı" gerekçesiyle yasakladılar.

Bu yoğun saldırı yalnız AKP'nin değil toplam olarak sermaye devletin korkularının bir dışavurumudur. Çünkü sermaye iktidarı çok zor bir dönemden geçiyor. Derinleşen ekonomik kriz aşılamadığı gibi siyasal kriz de derinleşiyor.

Efrîn saldırısı ve işgaliyle, sermaye devleti krizi emekçilere fatura ederek yönetme şansını arttıracaklarını düşünüyordu. Ne var ki Efrîn'de hiç de umduğunu başaramadı. Halihazırda moral olarak Efrîn'de yenildiklerini söylemek mümkün.

EFRİN'DEKİ MORAL YENİLGİ ÜLKE İÇİNDE DEVLET TERÖRÜNÜ ŞİDDETLENDİRİYOR

Ülke içinde krizi emekçilere fatura etmek için sermaye iktidarı devlet terörünün dozunu arttırmayı planladı. AKP'nin despot şefi daha saldırının ilk gününde HDP'yi tehdit etti. Sosyal med-

yada kelimenin tam anlamıyla bir cadı avı başlatıldılar. Gözaltı ve tutuklama terörü günden güne çoğaldı.

Efrîn'de askeri anlamda umduklarını başaramamalarından kaynaklı moral yenilgileri, devlet terörünü deyim yerindeyse zıvanadan çıkardı. Çocuk oyununu dahi 'savaş karşıtı' gerekçesiyle yasaklamak, yazılı yasalar bir yana, aklı başında hiç kimsenin anlamlandırılamayacağı bir devlet terörüdür.

Evet korkuyorlar. Ne var ki tek başına bundan kaynaklı değil, toplumun üzerine korku iklimi yaymak için saldırıyorlar. Haziran Direnişi'nde korku duvarı aşılmış, korku iklimi dağılmıştı.

Bir nebze de olsa yeniden korku duvarını ördüler. Ama bu korku duvarının yüksekliği, krizi sorunsuzca emekçilere fatura edebilecekleri düzeyde değil. Sosyal patlamada değil, sosyal kıpırdanışta bile rahatlıkla aşılabilecek bir yükseklikte.

Eğer Efrîn'de bekledikleri askeri ba-

şarıyı elde edebilseydiler, hem şovenizm zehrini topluma daha fazla enjekte etmeyi hem de başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumu doğal bir korku iklimi içine sokmayı başaracaklarını umuyorlardı.

Ancak evdeki hesap Efrîn'e uymadı. Sermaye devletin korku iklimi oluşturmak için elinde tek silah olarak devlet terörü kaldı.

KORKU İKLİMİNİ DAĞITMAK VE KAZANMAK İÇİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELE ŞART

Bugün savaşa ve devlet terörüne karşı oldukça cılız bir karşı koyuş var. Ama kesinlikle bir karşı koyuş var.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) sadece "Savaş insan sağlığına zararlıdır" dediği için saldırıya uğradı ve uğramaya devam ediyor. Buna rağmen TTB yalnız bırakılmadı. Bugün yazılı olduğu kadarıyla bile bir hukuktan söz edilemez. Çocuk oyununu bile yasaklayacak kadar acizleşen

sermaye devleti TTB'nin gözaltına aldığı bütün üyelerini tutuklayabilirdi. Lakin tutuklayamadı. Çünkü onlar gözaltındayken TTB bildirisini azımsanmayacak kadar çok kişi ve kurum sahiplenip, okudu, paylaştı. Gözaltındakileri tutuklamak bu sahiplenmeyi arttırabilirdi.

Sosyal medyada cadı avı hâlâ sürüyor. Bu durum devlet terörünü göstermekle birlikte, bireysel olarak bile ola hâlâ savaşa karşı sesini sanal platformda da olsa sürdürenler olduğunu gösteriyor. Elbette bireysel karşı koyuşlar da anlamlı, ama aslolan örgütlü karşı koyuştur.

Yaratılmaya çalışılan korku iklimine karşı örgütlü bir karşı koyuş örgütlenmediği sürece korku iklimi belki hakim olamaz, ama bununla beraber bu iklim değiştirilip bahara da ulaşılamaz.

İşçi ve emekçilerin savaşa, devlet terörüne karşı potansiyel bir gücü var. Ne var ki bugünün gerçekliğinde bu, potansiyel olarak duruyor.

Bu potansiyeli açığa çıkarmak gerekiyor. Bunu yapacak olan da sınıf devrimcileridir. Bu sorumluluk ve umutla hareket etmeliyiz.

H. ORTAÇKI

“Kamu yararını savunmaya devam edeceğiz!”

Sermaye devletinin Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) “Savaş bir halk sağlığı sorunudur” açıklamasını bahane ederek meslek odalarına dönük saldırısına dair Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) tarafından açıklama yayınlandı.

Açıklamada Erdoğan'ın meslek odaları isimlerindeki “Türk” ve “Türkiye” ifadelerinin çıkarılmasına ilişkin sözlerinin ardından muhalif meslek odalarına linç kampanyası başlatıldığına dikkat çekildi.

“BASKILAR YENİ DEĞİL, AMAÇ MUHALİF KURULUŞLARIN TASFİYESİ”

TMMOB Yönetim Kurulu'nun 10 Şubat tarihli yönetim kurulu toplantısında aldığı kararın paylaşıldığı açıklamada şunlar ifade edildi: “İktidarın kamu kuruluşu niteliğindeki meslek kuruluşlarına ve TMMOB'ye yönelik baskıları yeni değildir. TMMOB Yasası'nın defalarca değiştirilmeye çalışılması, Birliğimiz ve Odalarımız üzerinde idari ve Mali Denetim adı altında hiyerarşik yapının kurulmak istenmesi, Kimya Mühendisleri Odamız Yönetim kurulunun görevden alınması için dava açılması bu baskıların bazılarıdır.”

Baskıların gerçek nedeninin TMMOB'nin mesleki politikalarının, kaynakların rant ve çıkar çevreleri için değil halk yararına değerlendirilmesi doğrultusunda olması olduğuna dikkat çekilen açıklamada, mesleki alan dışında hukukun çiğnenmesine, özgürlüklerin kısıtlanmasına, laikliğin ortadan kaldırılmasına karşı çıkmalarının da baskıların hedefinde olmalarına yol açtığı ifade edildi.



“TMMOB KAMU SAĞLIĞI İÇİN ÇALIŞAN BİR KAMU KURULUŞUDUR”

“Amaçlanan; siyasi iktidarın idari, ekonomik, siyasi, sosyal dönüşümlerle gerçekleştirdiği piyasacı-rantçı yeni devlet yapısına ve bu yeni liberal rantçı politikalar uyarınca kamu yararı ve bağlantılı sosyal işlevlerin tasfiye edilmesine karşı çıkan kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarını mevzuatlarına müdahale ederek böl, parçala yönet mantığıyla işlevsizleştirmektir” ifadeleriyle süren açıklamada TMMOB'nin anayasanın 135. maddesi kapsamında kurulmuş kamu tüzel kişiliği olduğu hatırlatılarak konuyla ilgili şunlar söylendi: “Mühendislik, mimarlık ve planlama meslekleri doğrudan yaşamı, yaşam alanlarını düzenleyen mesleklerdir. Bu özellikleri onları kamu ile doğrudan ilişkili yapar. Sağlıklı ve güvenli yaşam alanlarının oluşturulması için mühendislik, mimarlık ve planlama hizmetlerinin teknik ve bi-

limsel ilkelere, teknolojik gelişmelere ve hukuksal gerekliliklere uygun olarak, ilgili mesleklerin yetkin mensuplarınca yerine getirilmesi kamusal bir zorunluluktur. Meslek kuruluşlarının, kamusal nitelik kazandırılmış anayasal bir kurum haline dönüştürülmelerinin ve siyasi iktidarların keyfi takdiri ve güdümüne karşı yasal güvence altında tutulmalarının temel gerekçesi işte bu kamusal zorunluluktur.”

“TMMOB KAMUOYUNUN DENETİMİNE AÇIK”

Sermaye devletinin TMMOB'yi “denetim” gerekçesiyle baskı altına alma çabalarına değinilen açıklamada, TMMOB'nin iç denetimlerinin genel kurullarda seçilen denetleme kurulları aracılığıyla yapıldığı, bu kurulların raporlarının ayrıca TMMOB Denetleme Kurulu'na da gönderildiği ve bilgi ve belgelerin web sitesinde kamuoyuna açık şekilde yayımlandığına dikkat çekildi.

Kamu yararı gözetilerek yapılan mes-

leki denetimin, mühendislik, mimarlık ve şehir plancılığının kamu sağlığı ve güvenliği gözetilerek icra edilip edilmediğinin denetimi için en önemli ve tek mekanizma olduğu vurgulanan açıklamada “Bürokrasi ve yargıda yapıldığı gibi atama yoluyla müdahaleyi meslek kuruluşlarına yapamayan ve onları istediği kalıba sokamayan siyasi iktidar, yasa değişikliği yoluyla bu kurumları tasfiye etmeyi planlamaktadır” denildi.

“MESLEĞİMİZE SAHİP ÇIKMA KARARLILIĞINDAYIZ”

Açıklamada son olarak şunlar söylendi:

“Bu bağlamda;

1. Anayasa'nın 135. Maddesi uyarınca kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşu olarak Anayasa'dan, Yasamızdan aldığımız yetki ve üyelerimizden aldığımız güçle adımıza, yasamıza ve mesleğimize sahip çıkma kararlılığımızda olduğumuzun,

2. Mesleğimizin ve meslektaşlarımızın genel menfaatlerini halkımızın ve ülkemizin menfaatlerinden ayrı tutmadan savunmaya devam edeceğimizin,

3. İktidarın bu tür keyfi ve hukuk dışı uygulamalarına karşı Anayasal ve yasal meşru direnme hakkımızı kullanacağımızın,

4. Sadece Birliğimize karşı değil kamu yararını savunan tüm meslek kuruluşlarına yönelik müdahale ve baskılar karşısında tam dayanışma içinde olacağımızın,

Üyelerimize ve tüm kamuoyuna duyurulmasına karar verilmiştir.”

“Tek tipe izin vermeyeceğiz!”

Sermaye devletinin siyasi tutsaklara dönük saldırısı son olarak tek tip elbise (TTE) şeklinde hayata geçirilmek isteniyor.

Siyasi tutsakları hapisanelerde teslim alma, dışarıya da gözdağı verme amacı taşıyan TTE'ye karşı İstanbul ve Ankara'nın ardından İzmir'de de bir koordinasyon oluşturuldu.

İzmir'de oluşturulan koordinasyon önce bir basın toplantısı, ardından basın açıklamasıyla TTE'ye karşı topluma duyarlı olma çağrısı yaptı. 18 Şubat'ta bir panel örgütlenme kararı alan koordinasyonun çağrısı şöyle:

“TEK TİPE İZİN VERMEYECEĞİZ!”

İktidarın OHAL kapsamında çıkardığı kararnamelerle işçilerin kadro hakları gasp edilmiş, tutuklulara tek tip elbise

dayatılmış, paramiliter güçlere dokunulmazlık zırhı hazırlanmıştır.

Bugün yazarlar, gazeteciler, Aleviler, parti yöneticileri, işlerini isteyen emekçiler, barış talep eden akademisyenler, özgürlük talep eden kadınlar, sosyal medya kullanarak düşüncelerini açıklayan 15 yaşından 70 yaşına kadar insanlar örgüt üyeliği, yöneticiliği, propagandası gibi suçlamalarla delilsiz, mesnetsiz şekilde tutuklu bulunmaktadır.

Bizler emekten, özgürlükten, eşitlikten ve barıştan yana olan kurumlar olarak tek tip kıyafet dayatmasının insan onuruna ve temel haklarına aykırı bir

uygulama olduğunu ve tek tip toplum yaratma projesinden bağımsız ele alınmayacağını düşünüyoruz. Politik tutsaklar nezdinde tüm topluma giydirilmek istenen tek tip kıyafeti reddediyor ve birlikte mücadele etme kararlılığına sahip olduğumuzu ilan ediyoruz. İnsanlık onurunu esas alan, farklılıkları ve özgünlükleri tehdit değil zenginlik olarak kabul eden, tüm kurum, kişi ve kesimleri bu mücadelenin bir parçası olmaya, tek tipleşmiyoruz, tek tipi reddediyoruz çağrısını yükseltmeye çağırıyoruz.

*Tek Tip Elbise, bir damgalama aracıdır. Giydirilmek istenen mahpuslar ‘suç-

lu’ olarak damgalanmak istenmektedir.

*Tek Tip Elbise, kişiyi kimliksizleştirmeyi, kişiliğini ezmeyi amaçlayan bir araçtır ve kötü muamele/işkence yasağının ihlalidir.

* Tek Tip Elbise, giymeyi kabul etmeyen mahpuslara ziyaret yasağından başlayıp hücreye kapatılmaya varan birçok ceza verilmesine yol açacaktır.

* Tek Tip Elbise, üst üste verilen disiplin cezalarıyla mahpusların infazlarının yanmasına ve şartlı tahliye haklarının ellerinden alınmasına neden olacaktır.

* Tek Tip Elbise, giymeyi kabul etmeyen mahpusların mahkemeye çıkarılmamasına ve adil yargılanma haklarının ellerinden alınmasına ve mahkemeye çıkarılmadan haklarında hüküm verilmesine sebep olacaktır.

Kamu emekçilerinin direnişi 1. yılında

15 Temmuz darbe girişiminden sonra çıkarılan birçok OHAL KHK'sı ile KESK üyeleri de ihraç edilmiş ve ihraçlara karşı çeşitli mücadele biçimleri "geliştirme" çabasına girilmişti. Bir önceki KESK yürütmesi 'bu büyük saldırıyı da püs-kürteceğiz' söylemiyle ihraç saldırısına karşı çeşitli eylemler ve kampanyalar ilan etmişti. Ankara yürüyüşü ve Ankara mitingi bunların başlıcalarındandı. Ne var ki büyük iddialarla ilan edilen 'mücadele ve direniş' kampanyalarının her birisi yarı yolda bırakıldı ya da altı doldurulmayarak daha en başında güçsüzleştirildi. Her başarısız sonuç, darbe girişiminin yarattığı faşist baskı atmosferi ve üyelerin eylemli süreçlerden geri durmasıyla açıklanıyordu. Dahası bu, yapılan açıklama ya da çeşitli kurullarda yapılan tartışmalar da KESK'in kendi zaafiyetini ve mücadele kaçınılığını örtmesinin aracına dönüştürülüyordu.

686 sayılı KHK'ya kadar KESK üyelerinden peyderpey ihraçlar yaşanmış ancak ihraçlara karşı KESK bütünlüğünde anlamlı bir mücadele pratiği ortaya çıkarılamamıştı. Bir direniş hattı örgütlemek şöyle dursun, Yüksel direnişi, 'örgüt disiplinine aykırı bireysel direnişler' olarak damgalanıyordu. Bu tutum ise KESK ve sendika bürokratlarının kesintisiz bir direniş hattı örme niyetinde olmadıklarını ortaya koyuyordu. 686 sayılı KHK KESK'in ihraçlara karşı mücadelesi bakımından ve kendi sınırları içinde bir dönüm noktası oldu. İlk planda 686 sayılı KHK içinde yer alan ve kamuoyu tarafından tanınan akademisyenlerin varlığı ciddi bir toplumsal hoşnutsuzluğa konu oldu. 176'sı Eğitim Sen üyesi olan ihraç edilmiş akademisyenlerin 'Hayır Gitmiyoruz' şiarlı üniversiteleri terk etmeme eylemi hem KESK tabanında hem kamu emekçileri içerisinde hem de genel olarak toplumsal muhalefet içinde kayda değer bir sahiplenme ve OHAL-KHK rejimine karşı bir tepkiye konu oldu. Ancak KESK bu olumlu atmosferi, güçlü bir çıkışı ve toplumsal desteği örgütlemenin aracına dönüştürme imkanları olarak değerlendirmede ve heba etti.

686 sayılı KHK'nın bir başka ve daha önemli özelliği ise KESK üyeleri bakımından tek tük ihraçlar olsa da esaslı bir tasfiyenin yaşanmadığı metropollerini hedef almış olmasıydı. Zaten üye tabanında, belli bir periyoda oturmuş bulunan OHAL KHK'larının eninde sonunda başta İstanbul olmak üzere metropollerine vuracağı beklentisi güçlü bir biçimde bulunmaktaydı. Ne var ki tabandaki bu



güçlü beklentiye rağmen dikkate değer herhangi bir hazırlık yapılmış da değildi. Kaldı ki KESK'in ihraç saldırısına karşı ne tutarlı bir mücadele programı vardı ne de çeşitli biçimlerde ortaya çıkan mücadele pratiklerinin sonuç almak gibi bir amacı. Niyet ne olursa olsun gerçekleştirilen çeşitli eylemler ve etkinlikler görev savmanın ve kamuoyu önünde hiç değilse bir çift söz söylemiş olmanın araçları olmaktan öteye gidemediler.

686 sayılı KHK KESK'te 'şok' etkisi yarattı. Şok etkisi diyoruz zira 'fiili meşru mücadele'yi dillerinde pelesenk eden KESK ve sendikaların tepesindeki reformist çizginin sahipleri, bakanlık koridorlarında diplomasi yürütmüş ve bu diplomatik çabaların sonucunda 'artık KESK üyelerinin ihraç edilmeyeceği' beklentisi oluşmuş, oluşturulmuştu. Bu beklentinin oluşmasında en açık çabayı ise dönemin Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca göstermişti. Sendika bürokratları, o güne kadar ihraç edilmiş olanlara belli oranda bir mali dayanışmada bulunarak süreci idare edebileceklerini düşünmüşler ve gönüllerini nispeten ferah tutmuşlardı.

11 ŞUBAT TOPLANTISI VE EMEKÇİLERİN DİRENİŞ İRADESİ

686 sayılı KHK'nın ardından 11 Şubat 2017 tarihinde Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca, Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube'de bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısının ardından ise ihraç edilen emekçilerle birlikte toplantı yapıldı. MYK tarafından yapılan bilgilendirme ve konuşmalarda, daha önce defalarca kez eleştiriye tabi tutulmuş olan protestocu ve diplomasi tutum

öne çıkıyordu. Herhangi bir programın olmadığı ancak ihraçlara karşı nasıl olacağı belli olmayan mücadelenin süreci biçiminde oldukça genel ifadeler ortaya koyuldu. Oysa, özellikle Ankara üniversitelerindeki eylemlerin yaratmış olduğu olumlu atmosferin de etkisiyle güçlü eylem ve direniş kararları bekleniyordu. Eğer yeni ihraçlar vesilesiyle KESK güçlü direniş ve mücadele kararlarıyla sürece müdahale ederse kuşkusuz siyasal atmosferde AKP'nin elinde olan psikolojik üstünlük kırılıp atılabilir ve ihraçların önünü alacak bir mücadele açığa çıkartılabildi. MYK üyelerinin genellemeci açıklamaları katılımcıların çoğunu oluşturan ihraç edilmiş üyelerin öfkesine neden oldu. Birçok eylem ve mücadele önerisine rağmen somut bir karar çıkmayınca 'eğer KESK bir direniş kararı almazsa biz kendi başımıza direniriz' eğilimi toplantıya egemen olmuştu. Bu ortak ruh halinin yarattığı basınla birkaç gün sonra yapılmak üzere önerilerin somutlanacağı yeni bir toplantı kararı alındı. Ihraç edilmiş üyelerin yoğun katılım sağladığı bu toplantı İstanbul Şubeler Platformu bileşenleriyle yapıldı. Bu toplantı da oldukça gergin ve tartışmalı geçti. Ihraç edilenlere egemen olan tutum direniş kararı almakken Şubeler Platformu'nun eğilimi haftanın belli bir günü 'protesto için' basın açıklaması yapmak biçimindeydi. Nihayetinde oldukça gergin tartışmaların ardından bugün sürdürüldüğü biçimiyle Pazartesi-Çarşamba-Cumartesi Kadıköy Boğa ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, Cuma günleri Kartal Meydanı'nda belli saat aralıklarında oturma eylemi yapılması kararı alındı.

Bir not olarak belirtelim ki, Cumartesi

si günleri yapılan alan eylemleri KESK'in tüm illere dönük çağrısı ile yapılmaktadır. Fakat birçok kararda olduğu gibi bu eylem kararı da bir süre sonra şube yöneticileri ve KESK tarafından unutulmuş, birkaç yer dışında yapılmaz hale gelmiş ve İstanbul'da bu eylemi sürdürmek direnişçilerin omuzlarına yıkılmıştır.

20 ŞUBAT 2017: İSTANBUL'DA KESK ÜYESİ KAMU EMEKÇİLERİNİN DİRENİŞİ BAŞLADI

Önümüzdeki hafta İstanbul direnişi birinci yılını geride bırakmış olacak. Belirtmek gerekir ki, süreklilik kazanmış uzun soluklu böylesi bir eylem KESK tarihinde bir ilk olma özelliğine sahiptir. Direnişin başka birçok yanını şimdilik bir yana bırakarak belirtmeliyiz ki, direniş, içinde yaşadığımız faşist rejim zorbalığında ve büyük ölçüde toplumsal destekten yoksunluğa rağmen sürdürülmüştür. Bir yıl gibi bir zaman diliminde başka birçok zorluğu göğüsleyerek direnişi yaşatmak ve bugüne taşımak kendi başına bir başarı ve onurdur. Ve bu onur öncelikle direnişin öznesi olan ihraç edilmiş direnişçi KESK üyeleri ve başından beri direnişin sorumluluğuna ortak olmuş bir grup devrimci-ilerici kamu emekçisidir.

KESK VE BAĞLI SENDİKALAR DİRENİŞİN NERESİNDE?

Direniş kararının alındığı günlerin kısa özetinin dile getirildiği yukarıdaki paragraflardan da KESK ve bağlı sendikaların direniş karşısında nasıl bir tutum sergilediklerini tahmin etmek güç olmasa gerek. Zira direniş kararı, KESK ve İstanbul Şubeler Platformu'na egemen olan reformist bürokratik çizgiye rağmen koparılıp alınmıştır. Direnişin kendisi de bu reformist bürokratik çizgiye rağmen sürdürülmüştür. Direniş yolunu tutan KESK üyeleri, direnme kararlılığını direngen bir mücadele geçmişine sahip olmalarından alıyorlardı ve direniş kararının alınmasında bu tutum belirleyici oldu. Ihraç edilen emekçilerin bu direnişçi kimliği ve mücadele ısrarı olmasaydı sanıyoruz KESK'in ihraçlara karşı mücadele gibi bir gündemi de sorunu da olmayacaktı.

KESK ve sendika bürokratları, İstanbul direnişi öncesinde, daha önceki KHK'larla ihraç edilen emekçilerin mücadeleye beklentilerini boşa düşürmüşlerdi. Kitlesel kıyımların yaşandığı Kürt illerinde devletin baskı ve şiddetini eylemsizliğin gerekçesi haline getiren sendika bürokratları, ilk kıyımların ardından

Kürt illerinden ve metropollerden gelen “Ankara merkezli direniş, açlık grevi” gibi önerileri “barutumuzu baştan tüketmeyelim” gibi söylemlerle geçiştirmişlerdi. Bu söylemlerle şu veya bu ölçüde direnme eğiliminde olan emekçilerin iradeleri kırıldı. İhraç edilen üyelerin önemli bir ağırlığının reformist grupların etkisinde olması ve bu grupların direnme tutumunun bulunmaması, dahası bu grupların KESK’in tutumunu da belirliyor olması, direnme eğilimindeki emekçilerin KESK’in tutumunu aşmalarını engelleyen önemli bir faktör olmuştur. İhraç edilen emekçiler sendika bürokratlarının yanı sıra ait oldukları sendikal grubun da basıncı altında kalmış ve toplantılarda dile getirdikleri önerileri hayata geçirecek bir irade gösterememişlerdir.

KESK’in tablosu metropollerde de bölgede de değişmemektedir. Kısacası KESK, OHAL ve KHK’lara karşı sonuç alıcı bir mücadelenin yürütücüsü olma niyetinde olmamış, İstanbul’da ise savundukları değil katlandıkları bir durum açığa çıkmıştır. Direniş kararı KESK Şubeler Platformuyla birlikte alınmış ve direniş Şubeler Platformu imzasıyla sürdürülmüş olmasına karşın İstanbul’da birkaç istisnai örnek dışında eylemi tutarlılıkla sahiplenilen bir sendika ya da şube olmamıştır. Kimi sendika şubelerinden çeşitli destek ve katkılar olsa da, denebilir ki Eğitim Sen İstanbul 5 Nolu Şube, bütünlüklü olarak direnişe düzenli olarak eylemli destek sunan tek şube olmuştur. Bireyler planında şu ya da bu sendika şubesinin yönetici ve üyeleri tekil olarak direnişi sahiplenip emek katıyorken KESK’e hakim reformist çizgi sahipleri bir bütün olarak eylemin dışındadırlar. Olduğu kadarıyla da eylemci emekçilerin zorladığı ve dışında kalamadıkları çeşitli gündemlerle örgütlenen etkinliklerin içinde yer almaktadırlar.

İstanbul direniş sürecinin önemli yanlarından biri de KESK’in dışlayıcı ve tecrit edici tutumuna rağmen başta Ankara’da sürdürülen Yüksel direnişi olmak üzere tüm yerelerde süren direnişler ile kendi zemini üzerinden ve moral bakımından bir bağ geliştirmiş olmasıdır. İstanbul direnişçileri, en başından itibaren çeşitli illerde, yerelerde ve işyeri önlerinde sürdürülen direnişleri sahiplendiler. Nuriye ve Semih’in açlık grevi de İstanbul direnişinin değişmeyen gündemlerinden biri oldu. Bu yönüyle KESK’in göstermesi gereken sahiplenici ve dayanışmacı olgun tutumu İstanbul direnişçileri göstermiş oldu. Ne var ki İstanbul direnişçilerinin dayanışmacı bu tutumu KESK’te ve bağlı sendikalarda karşılık bulmadı. Farklı alanlarda aynı taleplerle yürüyen direnişler sanki birbirleriyle hiç ilgisi yokmuş gibi bugüne kadar ayrı kanallardan yürüdü.

Yüksel’de başlayan direnişi yok saymak şöyle dursun “örgüt disiplinine aykırı” görerek karalamaya çalışan, Kürt illerinden gelen üyelerin Ankara merkezli



eylem taleplerini görmezden gelen KESK, KESK imzası ile yürütülen İstanbul direnişini de fiilen sahiplenmeyerek yalnız bıraktı. Öyle ki, -ne hikmetse- KESK eşbaşkanlarının ayrı ayrı konuşma yaptığı 14 Ocak Bakırköy mitinginde İstanbul direnişçilerine söz hakkı verilmemiştir. Direnişçilerin konuşma talebi “biz sizin ne söyleyeceğinizi bilmiyoruz” denilerek reddedilmiştir. Gereke ibretliktir ve ibretlik olduğu kadar KESK’in kendi üyelerine ve kendi öz sorununa ne kadar yabancılaştığının da göstergesidir.

İşin özü ve özeti KESK’in OHAL ve KHK ihraçlarına karşı bütünlüklü, tutarlı, uzun soluklu ve direnişçi çizgide bir mücadele niyeti yoktur. Her zeminde bu eksikliği nedeniyle eleştirilmesine rağmen hiçbir biçimde bu hayati sorunu çözmeye dönük adım atılmamıştır. Bunun yerine diploması yürütülmüş, protesto sınırlarını aşmayan basın açıklamaları gerçekleştirilmiş, uzun bir suskunluktan sonra da tabanda hiçbir ciddi ön hazırlığa dayanmadan bölge mitingi yapılmıştır. Kendi bünyesindeki erime ve tabanda giderek yaygınlaşan güvensizliğe karşı sessiz kalmamak adına yapılan bu işler KESK’in son dönemdeki resmi çizgisi haline geldi. İsrarla vazgeçilmiyor ve başka kurumlarla da ortaklaşarak sürdürülüyor olsa da, izlenen bu çizginin şimdiye kadar KESK’e kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Var olan güvensizlik ve erime ise sürmekte, bu gidişi engellemeye dönük bir müdahale olmadığı ölçüde ise giderek büyümektedir.

DİRENİŞİN SEYRİ VE İÇ DİNAMİKLERİ

Gelinen yerde birinci yılında olan İstanbul direnişini yukarıda ifade ettiğimiz tablodan bağımsız değerlendirmek mümkün değildir. Direnişin başlamasından itibaren her aşaması KESK’in ve genel olarak OHAL ve KHK rejimine karşı toplumsal mücadelenin seyri tarafından belirlendi. Anayasa Referandumu döneminde yaşanan olumlu siyasal atmosfer direnişe de yansıyor, hem katılım bakımından hem ziyaretçiler bakımından özellikle hafta sonları bir hayli kitlesel ve canlı geçiyordu. Aynı şekilde Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın açlık grevleri

toplumda geniş destek gördüğü ölçüde direniş alanı da bundan kendi payına düşeni alıyordu. Bu söylediklerimizin tersi durumundaki gelişmelerden de direniş payına düşeni alıyordu.

Her şeye rağmen İstanbul direnişi ‘işlerinden atılmış’ emekçilerin eylemi olarak belli özgünlükleriyle ve buradan gelen çeşitli dinamiklerle kendi bağımsız rolünü de oynayabilirdi kuşkusuz. Fakat KESK’in geriliğine rağmen direniş iradesi göstermiş olan İstanbul direnişinin öz-neleri de birbirinden farklı çizgilerde yer alan bireylerden oluşuyordu. Direnişçilerin bu farklılıkları eylemin kendisinin oynayabileceği rolü en başından itibaren sınırlayan temel faktörlerden biri oldu. İstanbul direnişi şimdiye kadar ne rol oynadıysa, KESK, bütünlüklü bir mücadele programı içinde bir yere oturtmadığı ve etkin bir müdahaleye konu etmediği ölçüde, büyük ölçüde direnişçilerin kendi emekleri ve üretkenlikleri sayesinde oynayabildi. Bu ise başlı başına bir sınırlılık anlamına geliyordu. En başta da eylemin öznesi olanların sınırlılıklarına hapsolmek anlamına geliyordu.

Eylemin taleplerinin toplumsallaşabilmesi için yüzünü öncelikle KESK tabanına, oradan genel kamu emekçileri kitlesine ve giderek toplumun ilerici bölüklerine dönebilmesi gerekiyordu. Bu ise bir dizi araç, çeşitli örgüt ve kurumla işbirliği, hedeflenen kitleye düzenli bir biçimde seslenmeyi sağlayacak çeşitli araç ve materyalin devreye sokulması vb. demektir. Her şeyden önce ise direnişçilerin kendi içinde güçlü bağların ve fikir birliğinin varlığı, bunun üstüne örgütlenmiş iyi bir planlama ve iş bölümü demektir. Birçok olumlu örneğe rağmen, ne var ki direnişte tam bir iç bütünlük sağlanamamış, zaman zaman aşılrsa da KESK içindeki grupsal taraflaşma, kendini olduğu gibi direnişçiler içerisinde de ortaya koymuştur. Darlığın aşılması ve direnişin kendi rolünü oynayabilmesi için her çıkış arayışı bu dar grupçu anlayış ve pratiğin kurbanı olmuştur. Düşünelim ki fabrikada işten atılmış ve politik bilinç bakımından çok daha geri düzeyde olan ancak direnme iradesi gösteren işçilerin

ayak üstü çözüme kavuşturup uygulamaya geçtikleri birçok şey burada sonu gelmeyen tartışmalar ve gerilimlerin konusu olmakta, aylarca belirsiz kalabilmektedir. Bu pratikler ışığında ifade etmek gerekirse ihraç saldırısına karşı direnişe geçilmesi kararında KESK’e hakim geriliği aşanlar, direnişin genişleyip güçlenmesi için aynı pratiği gösterememişlerdir. Darlığı kırmak için yapılan bir dizi temel öneri çoğu kez ya ‘toplamı’ ifade etmediği gerekçesiyle direnişçiler tarafından reddedilmiş ya da KESK’in hakim çizgisine denk düşmediği için Şubeler Platformu tarafından uygulamaya geçememiş, adeta sürdürülmüştür.

14 Ocak mitinginde kendilerine söz hakkı tanınmaması, direnişçilerde büyük bir tepki ve öfkeyi açığa çıkarmıştır. İstanbul’da yapılan bir mitingde tam bir yıldır İstanbul’da direnişlerini sürdüren KESK üyeleri yok sayılmıştır. Bu durum direnişçi emekçilerde yakınlaşmayı büyütmüş, ortak tutum ve kararlar alınmasına vesile olmuştur. Mitingin ardından yapılan tartışmalar sonrasında kamuoyuna açık bir toplantı yapılmış ve bu toplantıda kamuoyuna dönük bir deklarasyonun yayınlanması, daha önceki toplantılarda alınan OHAL komisyonu önü eylemi, kurtulay, dayanışma etkinliği gibi kararların direnişçilerin iradesi ile hayata geçirilmesi yönünde eğilim gelişmiştir. Şubeler Platformu pankartının alanlardan kaldırılması yönündeki eğilim ise yürütülen tartışmalar sonucunda toplantıya katılanların önemli bir bölümü tarafından doğru bulunmamıştır. KÇB olarak “meselelerin biçimsel olarak pankartın kaldırılmasına indirgenmemesi gerektiği, alınan kararların direnişçi emekçilerin iradesi üzerinden hayata geçirilmesinin belirleyici olacağı” yönünde görüş bildirdiğimiz bu toplantının ardından direnişçi emekçiler yaptıkları basın toplantısı ile bir deklarasyon yayınladılar. OHAL Komisyonu önünde basın açıklaması yapmak için gittikleri Ankara’da gözaltına alındılar. Bir yandan 25 Şubat’ta kurtulay yapmaya hazırlanan emekçiler, diğer yandan da İstanbul merkezli bir dayanışma etkinliği için çalışmalar başlamış bulunuyorlar. Tüm bu pratik süreçler, geçmiş darlıkların aşılması için önemli bir zemin sunmaktadır.

Direnışçi emekçilerin içine girdiği bu yeni süreç zamana karşı dinamizmini koruyabilir ve yüzünü KESK tabanı başta olmak üzere kamu emekçilerine dönebilirse kuşkusuz ifade edilen birçok olumsuzluk kısa zamanda geride kalacak, bu ise yeniden bir kenetlenme ve ruh birliği oluşturacaktır. Belirtildiği üzere şimdiye kadar direnişin en temel eksikliği yüzünü yeteri kadar dışarıya dönememiş olmasıydı. Örgütlenmesi yapılan çalışmalar bu bakımdan oldukça anlamlıdır ve mutlaka bu amaca yönelik yeni imkanlar yaratacak başka adımlara da zemin yaratabilecektir.

KÇB’Lİ BİR EĞİTİM EMEKÇİSİ

Petrol-İş İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu



Petrol-İş İstanbul 1 No'lu Şube 5. Olağan Genel Kurulu 10 Şubat'ta sendikanın Altunizade'deki genel merkezinde gerçekleştirildi.

Genel Kurul, Şube Başkanı Ahmet Baranlı'nın açılış konuşması ile başladı. Saygı duruşunun ardından genel kurul divanın seçilmesi ve Petrol-İş Genel Başkanı Ali Ufuk Yaşar'ın konuşması ile devam etti.

Faaliyet raporlarının oy birliğiyle kabul edilmesinin ardından delegeler söz aldı.

Eaton, Bayer, Sandoz fabrikalarından delegelerin konuşmalarından sonra şube yönetimine aday olanlar açıklandı. Mev-

cut Şube Başkanı Ahmet Baranlı kendi listesini oluşturarak adaylığını açıklarken mevcut başkan yardımcısı Yılmaz Akay ve Abidin Kaya da başkan yardımcılığı görevlerine bireysel adaylıklarını koydular. Aday konuşmalarının ardından ara verildikten sonra oylamaya geçildi.

Şube seçimlerini Ahmet Baranlı ve listesi kazandı. Ahmet Baranlı Şube Başkanı, Ergün Artunç Başkan Yardımcısı, Erkan Zorlu ise Başkan Yardımcısı (Mali) olarak seçildi.

Genel kurul gözlemleri:

*Genel merkez ve şube yönetimi adına yapılan konuşmalarda OHAL ve savaş ön plana çıkartıldı. Bir bakıma OHAL ve

savaş gündemi petrokimya işçilerinin sorunları ve taleplerinin önüne geçti. Özellikle savaş gündemi "savaş varken ne yapsak gündeme gelemiyoruz" gibi söylemlerle mücadele vermemenin bahanesi olarak öne çıktı.

*Hem mevcut yönetim adına hem de muhalefet adına yapılan konuşmalarda somut bir mücadele ve örgütlenme hattı ortaya konmaması dikkat çekiciydi.

*Delegeler adına yapılan konuşmalarda da fabrikalara özgü sorunlar ve talepler ön plana çıkartılmadı.

*Delegeler haricinde fabrikalardan hemen hemen hiç işçi katılımı olmadı.

TÜPRAŞ patlamasıyla ilgili davada sanıklara tahliye

Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş. (TÜPRAŞ) İzmir Rafinerisi'nde 11 Ekim 2017'de meydana gelen patlamada 4 işçinin hayatını kaybetmesi ve 2 işçinin de yaralanmasıyla ilgili dava 13 Şubat'ta görüldü.

Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada, iş cinayetinde katledilen işçilerin aileleri "zararlarının karşı-

landığını" söyleyerek şikayetçi olmazken, mahkeme heyeti de tutuklu yargılanan 5 sanığı tahliye etti.

5'i tutuklu 8 sanığın yargılandığı davada bütün sanıklar patlamaya ilişkin kendilerinin bir sorumluluğu olmadığını iddia ederken, mahkeme heyeti olayda ihmali olanların tespiti için yeniden bilir-kşi raporu alınmasına ve sanıkların tahli-

yesine karar vererek duruşmayı erteledi.

TÜPRAŞ İzmir Rafinerisi'nde, 11 Ekim 2017'de nafta tankında meydana gelen patlamada Kemal Şaşmaz, Yusuf Kepenek, Mehmet Dere ve Mehmet Karademir isimli işçiler yaşamını yitirmiş, iş cinayetinin sorumluları hakkında 'Bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne neden olmak'tan dava açılmıştı.

Bravo işçileri: DİSK Tekstil aradan çekil!

Çalıştıkları Bravo Tekstil'in batması üzerine alacakları için DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası'na başvuran Bravo işçileri, işçiden habersiz kendi adlarına görüşme ve anlaşmalar yapan sendikanın önüne giderek "Aradan çekil" dediler.

11 Şubat'ta Şirinevler'deki sendika binası önünde buluşan işçiler DİSK Tekstil yöneticileri ile görüşmek isterken, sendi-

kada kimsenin olmadığı ortaya çıktı. Bunun üzerine işçiler sendikanın bulunduğu iş merkezi önünde dövizlerini açarak kısa bir süreliğine burada beklediler.

Dövizlerde "Rezalet sendika emekçiye yalan söylüyor", "Sendika emekçinin haklarını satıyor", "DİSK Tekstil sendikası çekil aradan", "Bravo işçilerinin hakkı Bravo işçilerine", "Hakkınızı alacağız"

dediniz 'sizi tekrar ezeceğiz' demediniz" ifadeleri yer aldı.

İşçilerin bina içerisine girerek sendikanın tabelası önünde fotoğraf çekirmek istemesi bina görevlisi ve polis engeline takıldı. Bir BDSP'li ve Kızıl Bayrak muhabiri de çevreyi ablukaya alan polisler tarafından GBT uygulamasına tabi tutuldu.



3. havalimanı inşaatında işçiler kazandı!

İş cinayetleri ve kölece çalışma koşullarıyla gündemden düşmeyen 3. havalimanı inşaatında çalışan işçiler, 13 Şubat akşam saatlerinde çalışma ve barınma koşullarına tepki olarak kamp alanı içinde yürüyüş gerçekleştirdi.

Kaldıkları odalarda kapasitesinin iki katı sayıda işçinin barınmak zorunda olmasına isyan eden işçiler "İnsanca yaşamak istiyoruz!" ve "Kahrolsun işçi düşmanları!" sloganlarıyla yürüyüş yaptı. İşçiler, Akpınar işçi kampından kamp amirliğine yürüdü.

İşçilerin yürüyüşü karşısında jandarma kamp girişine barikat kurdu ve işçilerin geçişine izin vermedi.

İstanbul Grand AirPort (İGA) Kamp Amirisi işçileri tehdit etti. Amir, "Odalara dönmün, böyle yaparsanız hepiniz o odalarda tıkiş tıkiş yaşarsınız" dedi.

Ardından amirlikten gelen açıklamada, "İGA yönetiminin odalardaki kişi sayısının arttığından haberi yok, lütfen odalarınıza geri dönmün" ifadeleri kullanıldı.

Kendi aralarında kurdukları 3 kişilik komite aracılığıyla şirketle görüşen işçiler, taleplerini kazandı. Şirket, komitenin ilettiği şu talepleri kabul etmek zorunda kaldı: Yemek sorunu çözülecek, odalardaki tahta kurusu sorunu çözülecek, tuvaletlerdeki koku ve kirlilik sorunu çözülecek, boş odalar tespit edilecek 6 kişi kalan işçiler boş odalara sevk edilecek.

İŞ CİNAYETLERİ SÜRÜYOR

İşçilerin "Ortalama haftada 4-5 işçi ölüyor" dediği, bugüne kadar 400'e yakın işçinin katledildiğini söyledikleri, bakanlığınca yalanlayıp "27 işçi öldü" iddiasında bulunduğu şantiyede 14 Şubat'ta bir işçi daha yaşamını yitirdi.

MNG adlı taşıeron şirket bünyesinde çalışan bir işçinin yüksekte düşerek yaşamını yitirdiği bildirildi. Gökhan Türkben adlı işçinin, Terminal 1 bölümünde, tesisat işinde çalıştığı kaydedildi.

İşgalci HT Solar işçileri ne kazandı?

Günümüzde işçiler fabrikalarda ağır koşullarda çok düşük ücrete çalışmaya mahkûm ediliyor. Her gün yeni bir hak gaspıyla güne uyanan işçiler, fabrikalarda adeta cehennemi yaşıyorlar. Son zamanlarda sendikalaşma eğiliminin artması işçilerin sermayenin bu saldırılarına boyun eğmediklerini gösteriyor. Fakat örgütsüz ve dağınık olan işçi sınıfı başlattıkları mücadeleyi ya patronun saldırılarını cevapsız bırakarak ya da sendikal bürokrasinin engeline takılarak bir yerden sonra tıkanma yaşıyorlar.

HT SOLAR'DA İŞGAL VAR!

Çin sermayesine ait olan HT Solar fabrikası Tuzla Serbest Bölge'de yaklaşık bir yıl önce kuruldu. HT Solar fabrikası da yanı başında bulunan CSUN fabrikası gibi güneş panelleri üretiyor. Tüm fabrikalarda olduğu gibi işçilere burada da kölece çalışma koşulları dayatılıyordu. Sermayenin bu saldırılarına karşı örgütlenme ihtiyacı duyan işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Sendikalaşma faaliyetinden rahatsız olan patron ise 5 işçiyi işten atmış ve yanıt olarak 4 Aralık tarihinde işçiler fabrikayı işgal etmişlerdi. İşgal sırasında kardeşleşmeyi ve dayanışmayı öğrenen işçiler ortaya koydukları fiili meşru mücadele çizgisiyle özgüven kazandı. İşte o zaman karşılarında sadece patronu değil devletiyle ve sendikalara çöreklenmiş işbirlikçilerle karşılaştılar. 5 arkadaşlarını geri işe aldirtmak için başlattıkları eylemlerini kendi elleriyle sendikal bürokrasiye teslim eden HT Solar işçisi işgal sonrası 32 arkadaşını daha kaybetti. Polis ve gözaltı korkusunu işçilere yayararak fiili ve meşru işgali bitiren sendika yönetimi atılan işçilere sahip çıkmayarak fabrikadaki ilk pratiklerini de göstermiş oldular.

SINIF MÜCADELESİNİN ÖNÜNDEKİ ENGEL SENDİKAL BÜROKRASİSİ!

Sınıf bilincinden ve taban örgütlülüğünden yoksunluk, yaşanan sömürü ko-



şullarına karşı bir şekilde sendikalaşan işçileri kolaylıkla sendika bürokrasisinin ağına takabiliyor. Sınıf mücadelesini zerre kadar umursamayan bu ağalar, bir süre sonra fabrikalarda kendi hâkimiyetini kurarak işçilerin önünde barikat görevi görüyorlar. İşçilere dost görünen bu ağalar her fırsatta da işçileri sırtından hançerliyorlar.

HT Solar fabrikasında da süreç böyle ilerledi. Sendika yetkisi fabrikaya geldikten hemen sonra kendi anlayışına uygun komite kuran sendika, HT Solar işçilerinin iradesini sürecin dışına itti. Rahatsızlıklarını dile getiren işçiler oyalama taktiği uygulanarak geçiştirildi. Yanındaki işçi arkadaşlarına karşı güven sorunu yaşayan işçiler ise sessiz kalmayı tercih ederek bürokratların değirmenine su taşımış oldu. Yakın zamanda TİS'in imzalanması ve temsilcilerin belli olması ile HT Solar'da bir dönem geride kaldı. Fakat bu süreç nasıl işletildi bakalım.

İşçiler TİS taslağında ne talep edildi-

ğini öğrenmeden TİS imzalanmış oldu. Fabrika bahçesinde işçilere TİS'i güzellemeler yaparak açıklayan sendikacılar, iyi bir kazanım elde ettiklerini haykırıyorlardı. Kazanımı sadece alınan üç kurşluk zam olarak gören sendika ağaları, kötünün iyisi anlayışı üzerinden işçilere "ölmektense sıtmaya razı olun" demesini çok iyi biliyorlar. Daha önemlisi ise HT Solar işçileri bizzat kendisi ile ilgili kararlar alınacağı, taleplerin belirleneceği süreçte işin dışında tutuldu. Söz, yetki, karar mekanizmasından yoksunluk işçileri edilgenleştirdi ve böylelikle talepler patronun istediği şartlara göre rahatça belirlendi.

Temsilciler ise seçimle değil atamalarla gerçekleştirildi. '80 darbesiyle yasa- laşan ve işçi sınıfının bir hak kaybı anlamına gelen temsilci atamaları üzerinden Birleşik Metal-İş Sendikası, sık sık sermayenin bu dayatmasını kabul etmediğini ve bulunduğu fabrikalarda temsilcilerin atama ile değil seçimle geldiğini vurgu-

lar. Fakat HT Solar fabrikasında bu durumun tam tersi yaşandı. Zira Birleşik Metal-İş nasıl ki komiteyi kendi belirlediyse, temsilciyi de kendisi belirledi. Böylelikle HT Solar işçileri bir kez daha sürecin dışında tutuldu. Gelişmeleri duyumlar ve söylentiler üzerine öğrenmeye çalışan işçiler temsilcilerinin de kim olduğunu tesadüfen öğrendi.

SÖZ, YETKİ, KARAR HT SOLAR İŞÇİLERİNE...

Sermaye sınıfı örgütlü ve sistematik bir şekilde işçi sınıfına saldırıyor. İşçi sınıfının herhangi bir kazanımını kendi kaybı olarak biliyor ve attığı her adımı stratejik olarak atıyor. Hal böyleyken işçi sınıfı da günlük kazanımlarla yetinmeyip geleceği kazanmak perspektifiyle hareket etmeli. Bu da sınıfa karşı sınıf duruşuyla olur.

Bu duruşu hayata geçirmek içinse sendika yönetiminden bağımsız taban iradesine dayanan mekanizmaları fabrikada yaratmak gerekiyor. Sendikal bürokrasinin panzehiri olan taban inisiyatif HT Solar'da da hayata geçerse sendika yönetimi icazetçi, uzlaşmacı anlayışını fabrikada bu kadar rahat dayatamaz. Fabrikada bu işleyişi hayata geçirmek için ise öncü işçilerin üzerine düşen görevlerini yerine getirmesi önemli. Söz, yetki, karar hakkını hayata geçiren bir işleyiş HT Solar'da hayat bulursa kazanan her zaman işçiler, işçi sınıfı olur.

TUZLA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

Greif işgalinin deneyimi işçilere taşındı

Amerikan tekeli Greif fabrikasında taşeron çalışmaya, kötü çalışma koşullarına, onursuzluk dayatmalarına karşı her bir işçinin özneleşerek, söz-yetki-kararın bizzat işçiler tarafından uygulandığı bir işleyişle sürdürülen 60 günlük fabrika işgali farklı sektörlerden işçi kesimlerine ulaştırıldı.

Tuzla'da Metal İşçileri Birliği işçi sınıfı açısından önemli değerler yaratan Greif işgal deneyimini gerçekleştirdiği bildiri dağıtımıyla gündemleştirdi. MESS ile sendikalar arasında

imzalanmış olan ve başından itibaren işçilerin hazırlık, karar alma süreçlerine dâhil edilmediği TİS sürecinden sonra Greif İşgali'nin yıldönümü vesilesiyle MESS'e üye fabrika işçilerinin de yoğun olarak kullandığı servis güzergahlarında bu sabah yapılan bildiri dağıtımıyla, ulaşılması ve aşılması gereken Greif örneği işçilere anlatılmış oldu.

"Greif İşgali bugün de izlenmesi gereken yolu gösteriyor!" şiarıyla çıkarılan bildiriler işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

MİB MYK Şubat Ayı Toplantısı

Örgütlenme seferberliği başlatıyoruz!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu olarak Şubat ayı toplantımızı gerçekleştirdik. TİS süreci, ülkedeki ve dünyadaki siyasal gelişmeler, işçi sınıfına yönelik saldırılar, MİB çalışmamız üzerine değerlendirmeler yapıp önümüzdeki süreçte nasıl bir yol izleyeceğimiz üzerine kararlar aldık.

TİS SÜRECİ

MESS, Türk Metal ve diğer sendikalar ile hükümet TİS süreci öncesinde kendi cephelerinden sıkı bir hazırlık yaptılar. Yıllardır metal işçilerinin emekleri ve aıdatları üzerinden kurdukları saltanatlarını devam ettirmek için sadece TİS dönemlerinde değil, durmaksızın çalıştılar. Gün oldu metal işçisi ayağa kalktı kazanımlar elde etti, bunları geri almak için her fırsatı değerlendirdiler. Bunu da hiçbir zaman bozmadıkları, dağıtmadıkları örgütlülüklerinden gelen güçle yaptılar. Metal Fırtına'nın hemen ardından işten atma saldırısını devreye soktular, saltanatlarının çatırdadığı yerlere Çelik-İş'i yönlendirdiler, öncü işçilere mobbing uyguladılar, baskıyla, tacizlerle geri adım attırmaya çalıştılar. 2015'ten bugüne kadar metal işçisini denetim altında tutmaya çalıştılar. Kopmasını engellemek için de hediye çekleri, yılbaşı ikramiyeleri vb. vermek, kimi fabrikalarda temsilci seçimleri yapmak zorunda kaldılar. Bütün bunları yıkılmaya yüz tutmuş saltanatlarını korumak için yaptılar.

TİS görüşmeleri öncesinde yeni bir istifa dalgasının önüne geçebilmek için yüksek görünen oranlar açıkladılar. Görüşmelerin başlaması ile birlikte MESS %3,2'lik zam ve 3 yıllık sözleşme ile masaya oturarak pazarlık payını yüksek tuttu, ölümü gösterip sıtmaya razı etme taktiğini uyguladı, metal işçilerinin tepkisini ölçtü. MESS bir yandan rakamı yükseltirken, sendika yönetimleri rakamları düşürmek için turlara başladılar. Türk Metal önce %30'a düştü, sonrasında da %20-25 oranlarını fabrikalarda dolaştırmaya başladı. Birleşik Metal-İş "500 lira net zammın altına düşmeyiz bu da %20'lere tekabül eder" dedi. Tam bu sırada hükümet imdatlarına yetiştirdi ve grevi yasakladı. Bir tarafta grev yasağı, bir tarafta %13,2 diyen MESS ve %20'lere imza atmaya hevesli sendikalar tablosunda metal işçileri ablukaya alındı. Metal işçilerinin öfkesi ve kararlılığı rakamların yükselmesinde ve 3 yıllık dayatmanın geri çekilmesinde etkili oldu. Ancak me-



tal işçilerinin örgütlülüğü bu ablukayı dağıtacak güce henüz kavuşmamıştı.

Hükümetin grevi yasaklayacağı herkesçe bilinen bir gerçektir. OHAL'i grev tehdidini ortadan kaldırmak, patronların önünü açmak için kullandıklarını açıktan ilan etmişlerdir. 15 yıllık AKP hükümeti boyunca 15 grevi yasaklamış, OHAL ve KHK'lar ile işçi direnişlerinin, hak alma mücadelesinin önüne engeller koymuşlardır. Metal işçisi bunları yaşayarak görmektedir. En ufak bir hak alma mücadelesinde hükümeti, yargısı, polisi ve askeriyle çıkan devlet, açıktan sermayenin çıkarlarını savunduğunu, patronların devleti olduğunu ortaya koymaktadır. Metal işçisi bu yasakları tanımamalı, emeğine sahip çıkmalı, emeğin iktidarı için mücadele etmelidir.

Sonuç olarak on yıllardır kaybettiklerini telafi etmeyen, yerine koyamayan ancak işçilerin "kötünün iyisi" dediği bir sözleşmeye imza atıldı. Metal işçisi çok daha fazlasını kazanabileceken, kazanabileceğinden daha azına razı edildi. Sarı sendikalar kırmızı çizgileri bir kenara attı, sözde grev kararlılığı unutuldu. Metal işçisi grev yolunda yarı yolda bırakıldı. Zaffer havasında "yüzyılın sözleşmesi" nutuklarıyla Türk Metal ve Birleşik Metal-İş "Önce biz imzaladık" yarışına girdi.

Unutmamak gerekir ki %3,2 MESS'in gerçek rakamı değildi. Kıdem zammı, en çok MESS'in işine gelmekteydi. Çünkü 2015'teki Metal Fırtına'dan sonra binlerce metal işçisi işten atılmış ve yerlerine binlerce işçi alınmıştı. Fabrikaların yarıdan fazlası 1-2 yıllık işçilerden oluşmaktaydı. Yeni işçilere %18-19 zam öngören

sözleşme MESS için bulunmaz fırsattı. Son olarak 2 yıllık sözleşme daha genel bakıldığında bir kazanım değil, bir önceki sözleşmeden kaybettiğimiz yerine konmasıdır. On yıllardır imzalanan sözleşmelerin biri hariç hepsi 2 yıllıktır.

Karşıma yüzyılın sözleşmesi diye çıkartılan sözleşme metal işçisinin ürettiği değerlerin, edilen kârların, kırılan rekorların yanında hiçbir anlam ifade etmemektedir. Enflasyon %12 çıkmış, asgari ücrete %14'lük zam yapılmıştır. Patronlara teşvikler verilmekte, vergi indirimleri yapılmakta, yüz binlerce işçinin maaşı ve sigortası maaşlarımızdan kesilerek oluşturulan İşsizlik Fonu'ndan karşılanmaktadır. Bütün bunların sonucu olarak Koç'un kârını %59 arttırdığı bu dönemde alınan zamlar devede kulaktır. MESS için işçi maliyeti %4'ü geçmemektedir. %100 zam alsak bile MESS için iş gücü maliyeti en fazla %8 olacaktır. Büyük resme bakmanın tam sırasıdır. Bizlere 500 lira net zam, 900 liraya kadar zam diye yutturulmaya çalışılan sözleşmenin ardındaki tablo budur.

Bütün bu süreçte kıdem zammı ile yeni işçilerle eski işçiler birbirine düşürülmeye, ortak hareket etmelerine engel olunmaya çalışılmıştır. Metal İşçileri Birliği olarak "Eşit işe eşit ücret!" talebini savunmaktayız. Bu demek değildir ki, daha nitelikli bir işçi emeğinin karşılığını almasın. Elbette ki alacaktır. Ancak aynı işi yapan işçiler aynı ücreti almalıdır. Buradaki temel sorun işçiler arasındaki ücret farkları değil, patronlarla işçiler arasındaki gelir adaletsizliğindedir. Bizleri birbirimize kırdırarak bu uçurum gizlenmeye ça-

lışmaktadır. Her birimiz sefalet koşullarında yaşarken (yoksulluk sınırı 5 bin 238 liradır), emek harcamadan emeklerimiz üzerinden sefa sürenlerin işçileri bölme oyunlarına gelmemeliyiz. İnsanca yaşamaya yeterli bir ücreti tüm işçiler hak etmektedir. Tüm işçiler bu talep etrafında birleşmediği koşulda, birbirimizle rekabete girdiğimizde bütün işçiler bu bölünmeden zarar görmektedir.

Metal işçisi öfkesi ve kararlılığıyla TİS sürecini mevcut noktaya getirmiştir. Ancak bilinç ve örgütlülüğündeki zayıflık daha da ileri gitmesine, etrafındaki ablukayı parçalamasına engel olmuştur. Bu zayıflık hızla aşılmalıdır. Metal işçilerinin bütün eksikliklerine ve TİS masasında olmayışlarına rağmen TİS masasındaki metal işçisinin gazabından korkarak davranmak zorunda kalmıştır. Bu öfke, örgütlülüğü ile birleştiğinde sonuç çok daha farklı ve iyi olabilir.

Söz, yetki ve kararın her yönü ile işçilerde olduğu bir sözleşme sürecinin hayata geçirilmesi gerektiği açıktır. İşçilere sorulmadan, işçilerden onay alınmadan hiçbir madde imzalanmamalı ve sendikal işleyiş içerisinde tüm denetim ve yönetim işçi komitelerinde, kurullarında olmalıdır. Bunun için de tabandan başlayarak işçi demokrasisini oturtmak, örgütlülüğü fabrika zemininde yaratmak ve sendikalara, TİS sürecine buradan aldığımız güçle müdahale etmek, inisiyatif almak gerekmektedir.

Birleşik Metal-İş'in "Grev yasağını tanımıyoruz" açıklamaları tabanının basınının bir ürünüdür. Bütün süreç boyunca üyelerinin kararlı duruşu ve konumlarını

kaybetme korkusu ile davranmışlardır. Metal işçisini grev yolunda yarı yolda bırakanlar, yeni işçilerin sözleşmeden beklediklerini alamaması karşısında Kroman'dan yükselen direniş çağrısına destek olmamış, arkasında durulmamıştır. Metal işçileri bu tutuma yabancı değildir. 2015'te grev yaşağının ardından işçileri zorla önce evlerine göndermelerini, sonra da zorla işbaşı yaptırımlarını, işçilerin Ejot ve Paksan'daki işgal girişimlerini boşa düşürmelerini her birimiz çok iyi bilmekteyiz. Bugün grev yaşağını tanıma iradesi Birleşik Metal-İş yönetiminin değil işçilerininindir. Bu böyle bilinmeli ve bu iradeyi yarı yolda bırakanlardan hesap sorulmalıdır.

Son olarak söylemek gerekir ki, Metal İşçileri Birliği sınıf mücadelesini TİS'lerden ibaret görmemektedir. Her ne kadar TİS süreçleri metal işçisinin beklentilerinin olduğu, hakları üzerine düşündüğü ve hareketlendiği süreçler olsa da, bu böyledir. Bizlerden 2 veya 3 yılda bir kurulan sözleşme masasından medet ummamız, bu süreç dışında haklarımızı, emeğimizin karşılığını savunmamamız beklenmektedir. Kazanımın olanaklı olduğu tek bir an varmış yanılsaması yaratılıp metal işçilerine sürekli olarak bir sonraki TİS'i beklemesi söylenmektedir. Ancak metal işçisi 2015'te TİS süreci henüz yeni bitmişken Metal Fırtına'yı yaratarak mücadeleyi, kazanımı TİS'lerden ibaret görmediğini göstermiştir. İmzalanan sözleşmenin ardından metal işçisi öncelikle bunu kavramalı ve mücadeleye devam etmelidir. Kazanılmış hakların korunması da, yeni hakların kazanılması da mücadeleden, örgütlü hazırlıktan geçmektedir.

Gerçekleştirdiğimiz toplantımızda aldığımız karar doğrultusunda örgütlenme seferberliği başlatıyoruz. Geçtiğimiz süreç göstermektedir ki, metal işçisi sınıf bilincini yükseltmeli ve örgütlenmelidir. Kazanıma giden yoldaki en büyük eksikliği budur. Bunun için Metal İşçileri Birliği'nin ilkelerini bilince çıkartmalı, çalışmalarına katılmalıdır. En kısa ifadeyle MİB'li olmalıdır. Fabrikasında MİB'in sesi olmalıdır. MİB'in toplantılarına katılmalı, faaliyetlerini fabrikasına ulaştırmalıdır. Bunun yolu fabrika komitelerinin kurulmasından geçmektedir. MİB, bütün metal işçilerini MİB'li olmaya, MİB'in fabrika komitelerinde örgütlenmeye çağırır. Yapmamız gereken çok açıktır. Güvendiğimiz işçi arkadaşlarımızla beraber MİB'le irtibat kurmalı, komitemizin ilk



adımlarını atmalıyız. Geleceğimizi güvence altına almak, emeğimize sahip çıkmak, haramilerin saltanatına diz çöktürmek istiyorsak başka yolumuz yoktur. MİB, sadece bir sosyal medya hesabı, çıkartılan bir bülten değildir. MİB, sınıf bilincine sahip öncü metal işçilerinin örgütüdür. Bütün metal işçilerinin birliğiyle bütünleşmeye, örgütlenme seferberliği içinde olmaya çağırıyoruz. MİB'li ol, güçlü ol!

SIYASAL GELİŞMELER

Türkiye büyük bir krizin içerisinde. Artan enflasyon, işsizlik rakamları, TL'nin değer kaybetmesi, birçok işsiz ve sefalet koşullarında yaşamaya mahkum edilen işçilerin intihara varan bireysel eylemleri krizin ekonomik boyutunu gösterirken, ülkeler arası çıkar ilişkilerinde geline nokta, ülkeyi yönetebilmek adına süreklileşen OHAL düzeni, en temel demokratik hakların yoksunluğu krizin siyasal yanını göstermektedir. Krizlerin faturası ise işçi-emekçilere ödettilmeye çalışılmaktadır. MİB, bütün metal işçilerini bu faturayı ödemeyi reddetmeye, krizler içinde debelenen kapitalizme karşı mücadeleye çağırır.

Bir önceki MİB MYK sonuç metninde şunları ifade etmiştik: "Dünyada ve Türkiye'de sistem büyük bir kriz içerisinde. Bu krizler savaşları tetiklemekte, emperyalist saldırganlık işçi ve emekçileri ezilen halkları tehdit etmektedir. Yaşadıkları krizlerin faturasını bizlere kesmeye çalışanlara karşı dünyanın dört bir yanından sesler yükselmektedir. İran halkı diktatörlere karşı ayağa kalkmıştır.

Ortadoğu'da ezilen halklar mücadeleye devam etmektedir. Filistin halkı direnişten vazgeçmemiştir. Daha örnekler çoğaltılabilir. Metal işçilerinin yapması gereken ise açıktır. Savaş ve saldırganlık politikalarına karşı 'işçilerin birliği, halkların kardeşliği' bakışıyla hareket etmelidir. Türk sermaye devletinin yaptığı savaş çığırkanlığına karşı, emperyalist saldırganlığın parçası olmasına karşı sesini yükseltmelidir.

Bugün terör ve vatan savunması bahaneleriyle gerçekleştirilen "Efrin operasyonu" yıllardır emperyalist güçlerin çıkar hesaplarına, emperyalist işgallere sahne olan Ortadoğu'dan Türk sermayesinin pay kapma hesaplarının ürünüdür. Bütün savaşların faturası işçi-emekçilere kesilmektedir. Bu fatura yeri geldiğinde bir kurşun, yeri geldiğinde savaş bütçesinin karşılanması için konulan ağır vergiler olarak karşımıza çıkmaktadır. Kendi çıkarları için halkları birbirine düşman etmelerine izin vermemeliyiz. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını yükseltmenin vaktidir.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü sınıf mücadelesine ait bir gündür ve tarihine uygun bir şekilde metal işçilerine anlatılmalı ve ele alınmalıdır. Çalışma sürelerinin kısaltılması, 10 saatlik iş günü ve insanca çalışma ve yaşam koşulları için New York'lu kadın işçiler 8 Mart 1857'de greve çıkmış, polis saldırısının ardından fabrikaya giren işçiler fabrikaya

kilitlenmiştir. Çıkan yangında 129 kadın işçi yaşamını kaybetmiştir. Patronların ve devletin mücadele eden kadın işçiler karşısındaki tutumu onları canlı canlı yakmak olmuştur. Daha sonrasında 1910'da 2. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda 8 Mart'ın uluslararası mücadele günü olarak kutlanması kararı alınır.

Metal İşçileri Birliği olarak işçi sınıfının patronlara karşı mücadelesinde önemli bir yeri olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde bütün metal işçilerini "Kadın-erkek el ele örgütlü mücadele" çağrısını yükseltmeye, çifte sömürüye maruz kalan, tacize uğrayan kadın işçilerin mücadelesini büyütme çağırıyoruz. Bunun en somut örneğini Yazaki fabrikalarında olduğu gibi kadın işçilere yönelik baskının, tacizin artık ayyuka çıktığı, mücadele konusu edildiği yerde kazanımlar elde edilebileceğini görmekteyiz. Bu doğrultuda çalışmalar, etkinlikler, eğitimler yapma kararı alan MYK'mız herkesi bu kararların parçası olmaya çağırıyor.

-Yayınlar: Toplantımızda, sosyal medya ve bültenimiz başta olmak üzere birçok aracı kullanan birliğimiz, yayınlarını güçlendirmek, metal işçilerinin katkısını almak ve çok daha yaygın, nitelikli ve geniş bir dağıtım ağını örgütlemek için planlamalar yapılmıştır. Buradan bir kez daha bütün metal işçilerini birliğine ve yayınlarına sahip çıkmaya, yazı yazmaya çağırıyoruz.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
14 Şubat 2018**

Yazaki'de yeni yönetimin ilk icraatı işçi kıyımı

Gemlik Yazaki'de tacizi aklayan Yazaki'de Metin Türk'ün işten atılmasının ardından iş başına gelen yeni yönetimin ilk icraatı işçi kıyımı oldu. Türk'ün işten atılmasının ardından haklarını mücadele ile alacaklarını anlayan işçiler üretimi durdurarak zam taleplerini dile getirdi.

Yazaki'de ilk defa üretimi durduran işçiler daha önce patronun belirlediği temsilciler yerine kendi temsilcilerini seçmiş ve taleplerini

belirlemişti.

Yazaki işçileri, ücretlerinin sendikali Mudanya Yazaki düzeyine çekilmesini, kesilen kıdem paralarının iadesini, bonuslar ve kalite primlerinde kesintiyi hedefleyen dayatmaların geri çekilmesini, gasp edilen promosyon paralarının geri iadesini ve sosyal haklarda iyileştirmeler talep etti.

Yeni yönetim işçilerin taleplerini görüşmek için 14 Şubat'a randevu verse de 13 Şu-

bat'ta kıyım saldırısını devreye koydu.

İşçilerin seçtiği temsilcilerin de arasında olduğu 100'e yakın işçi işten atılırken daha önce Gemlik Yazaki'den uzak duran Türk Metal devreye girerek TOMİS'e yönelik karalama kampanyası yürüttü.

Türkiye'de 7500 çalışanı bulunan Yazaki'nin yaklaşık 2500 işçi çalıştırdığı Gemlik Yazaki'de tam anlamıyla kölelik düzeni hüküm sürüyor.

2018 8 Mart'ı ve eylem hattımız

8 Mart yaklaşırken baskının, sömürünün, gericiğin tırmanması ve savaş his-tirisinin artmasıyla birlikte işçiler, emekçiler ve kadınlar için oldukça karanlık bir döneme girilmektedir. İçinden geçtiğimiz süreçte dinci-faşist iktidarın, gerici emellerini gerçekleştirmek için süreklileşmiş OHAL koşullarından ve tırmandırılan kirli savaş ortamından sonuna dek yararlandığı görülmektedir. Bilindiği gibi referandumla elde edilmek istenen anayasa değişikliğine, "tek adamlığa" ve toplumun dinsel gericilik temelinde yeniden yapılandırılmak istenmesine önemli bir kesim itiraz etmiş, Erdoğan ve AKP'si, konumlarını güçlendirecek bir meşruiyet elde edememişti. Bunun da etkisiyle baskı ve zorbalığı arttırarak, iktidarlarını korumak adına savaş dahil her yolu deniyor, aynı zamanda gericiğin güçlenmesi için ellerinden geleni yapıyorlar.

Diyanetinden vakıflarına pek çok dinsel kurum büyük bütçelerle destekleniyor. Yargıdan, sağlığa, eğitime ve kültürel yaşama dair pek çok alanda dini saikler öne çıkartılarak, toplumsal yaşamın her alanı dinsel gericiğin müdahalelerine açılıyor. Bu müdahalelerin etkisi ve sonuçları ise en çok kadın hak ve özgürlükleri alanına yansıyor. Kadınlar çalışma yaşamında ve toplumsal yaşamın diğer alanlarında, yaşam tarzına müdahalelerden artan şiddet olaylarına, bu gerici kuşatmayı çok yakıcı bir şekilde hissediyor. Bu gerici kuşatmaya karşı tepkiler ise kendini çeşitli vesilelerle dışa vuruyor. Kadınlar gericiğe öyle kolayından boyun eğmediğini gösteriyor. İşte bu nedenlerle yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, tarihsel anlamı ve öneminin yanı sıra, güncel planda kadınların tepkilerini, eylem alanlarında kitlesel bir şekilde ifade ettiği/edeceği bir gün olarak ayrı bir önem taşımaktadır. Bu nedenle 8 Mart'a ön hazırlık bu doğrultuda yapılmalı, 8 Mart'taki eylem hattımız buna göre şekillenmelidir.

GERİCİLİĞE KARŞI TEPKİLER ÇOĞALIYOR!

Erdoğan AKP'sinin dinci faşist tek adam diktatörlüğü yolunda anayasa değişikliği ile devlet düzenini ve işleyişini yeniden dizayn etmek istediği bir süreçte, rızasını alamadığı "% 50'lik" bir kesim var. Özellikle gericiğin toplumsal yapıya müdahalelerinin belirgin bir kutuplaşma yarattığı, bu gericilik odağı karşısında toplumun çeşitli katmanlarında ilerici, laik değerlerin savunusu üzerinden du-



yarlılıklar geliştiği görülmektedir. İlerici, yurtsever, laik ve cumhuriyetçi kesimlerin oluşturduğu çeşitli katmanlardan kadın kitleleri, gericiğe karşı muhalefette öne çıkmaktadır. Zira her geçen gün kadının ezilmişliği sorunu katmerleşmekte, var olan kısmi hak ve özgürlükler alanı giderek daralmaktadır.

Bu saldırılara karşı biriken tepkiler yer yer kitlesel eylemler şeklinde dışa vurmaktadır. İlk olarak Haziran Direniş'iyle kendini gösteren bu dinamik, gün geçtikçe yoğunlaşan gerici atmosferde farklı zamanlarda da kendini dışa vurmuştur. Örneğin Özgecan Aslan eylemlerinde ülkenin dört bir yanında kadınıyla, erkeğiyle binlerce kişi sokağa çıkmıştır. Yakın tarihte, özellikle referandum sonrasında toplumun farklı kesimlerinden kadınlar, kendilerini doğrudan etkileyen saldırılar üzerinden "ortak" tepkilerini dışa vurmaya devam etmiştir. Örneğin, tecavüzcüleri koruyan çocuk istismarı yasa önermesine karşı kitlesel eylemler gerçekleşmiş ve AKP'ye geri adım attırılmıştı. Yine OHAL koşullarının tüm baskılarına rağmen, müftülere nikâh kıyma yetkisi veren yasaya karşı ya da "kıyafetime karışma" söylemi üzerinden tepkisel eylemler örgütlenmişti. Aynı şekilde 8 Mart ve 25 Kasım eylemlerinde örneğin İstanbul'da kadın kitlelerinin yoğun katılımı olan eylemler gerçekleşti. Kadın örgütlerinin düzenlediği feminist gece yürüyüşlerine on binlerce kadın katıldı. Özellikle sosyal medya üzerinden yapılan duyurularla iletilen sokağa çıkma çağrısına pek çok farklı kesimden kadın yanıt verdi. OHAL döneminde kadınların sokağı zorlayan girişimleri, içinden geçilen süreçte önemli bir mücadele dinamiği olarak kendini gösterdi. İşte bu nedenlerle gericiğe karşı sokağa çıkan kadın kitlelerinin bu mücadele dinamiğini geliştirmek adına nasıl bir müdahale hattı oluşturacağımız önem kazanmaktadır.

KİTLE EYLEMLERİNE DEVRİMCİ MÜDAHALE SORUMLULUĞU

Kuşkusuz biz sınıf devrimcileri, gericiğin saldırıları karşısında işçi sınıfını, konumuz bağlamında kadın işçi ve emekçileri önceleyen çalışmalar yürütmekteyiz. Ancak bu, saldırıların hedefinde olan ve buna itiraz eden kitlelerin ilerici duyarlılıklarına karşı görev ve sorumluluklarımızın önemini azaltmamaktadır. *"Sınıf devrimcileri olarak komünistler, sınıf dışı kesim ve katmanlardan gelen ilerici tutum ve duyarlılıkları önemseme çabasını devrimci bir sınıf eksenini geliştirmek stratejik çabasına bağlamayı başarabildikleri sürece, kendi bağımsız konum ve yönelimlerini de aynı başarıyla korumuş ve güçlendirmiş olacaklardır."* (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi)

Sermayenin ve AKP'nin diğer saldırılarında olduğu gibi, dinsel gericiğin saldırılarına karşı da işçileri, emekçileri ve kadınları bilinçlendirme ve örgütlenme hedefiyle hareket ederek devrimci sınıf mücadelesini büyütme için politikalar geliştirmeliyiz. İşin temel yanı sıra sınıf içindeki çalışmamızdır. Diğer yandan gericiğe karşı gelişen ilerici tepkilerin özellikle kadınları harekete geçirecek, biriken öfkelerini devrimci sınıf mücadelesine bağlayacak politikaları da üretebilmek gerekmektedir. Aksi, gelişme potansiyeli yüksek olan kadın hareketine seyirci kalmak olacaktır.

Öte yandan, gericilikle birlikte OHAL uygulamalarına, kirli savaş politikalarına karşı tepkilerin ekonomik ve sosyal sorunlarla birleşerek kitlesel eylemlere konu edilme zemini her geçen gün güçlenmektedir. Kitle hareketinin gelişme dinamiklerini görerek, buna uygun bir hazırlığa, buna uygun reflekslere ve konumlanmaya, bunun içinde politik/taktik açıklıklara sahip olmak gerekmektedir.

Gericiliğin yoğun baskısının yaşandığı bu dönemde, buna karşı yükselişe geçen/gececek olan kitle eylemlerine müdahale ve açığa çıkan mücadele dinamiklerini geliştirme, programımız doğrultusunda daha ileriye taşıma sorumluluğuyla hareket edilmelidir.

Buradan hareketle, önümüzdeki 8 Mart sürecindeki eylem hattımıza da bu açıdan bakılmalıdır. Kuşkusuz sınıf devrimcileri olarak 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal anlamına uygun bir şekilde ancak, 8 Mart gündemli "çifte sömürüye, OHAL'e, gericiğe, kirli savaşa" karşı çalışmalarımızı öncelikli hedef alanlarımıza, fabrikalara, sanayi havzalarına, emekçi semtlerine taşıyacak, programımızda yer alan emeğin korunması ve acil demokratik taleplerimizden oluşan güncel mücadele çağrılarının ajitasyonunu ve sosyalist propagandamızı çeşitli araçlarla yapacak, bu doğrultuda eylem ve etkinliklerimizi örgütleyeceğiz.

Bu süreç, farklı toplumsal kesimlerden kadınların kitle eylemlilikleri şeklinde kendilerini ifade ettikleri bir gün olma potansiyeline sahiptir. Bu açıdan dönemin gerektirdiği, gericiğin artan saldırıları ve buna karşı mücadele potansiyelinden hareketle, politik-taktik bir tercih olarak, 8 Mart gündemli kadın kitle eylemleri de değerlendirilmeli, katılım sağlanmalıdır. Her dönemin verili somut koşullarına göre değişen taktiksel tercihler ve mücadele biçimleri vardır. İçinden geçilen dönemin bir ihtiyacı olarak gericiğe ve savaşa karşı kitle mücadelesini geliştirme kaygısıyla hareket edilmelidir. Bu nedenle kuşkusuz sadece 8 Mart'ta değil, genel anlamda da, bağımsız tutumumuzla, sömürüye, baskıya, gericiğe ve savaşa karşı sokağa çıkacak olan kitlelerle eylem alanlarında bir arada olmak, bu zeminlere de devrimci şiarları ve talepleri taşımak bilinciyle yaklaşılmalıdır.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Acılara metanetle göğüs gerebilen bir kuşağın neferi.*

Vera Zasuliç

Soylular ve serfler olarak ikiye bölünmüş bir toplumda, ayrıcalıklı konumuna rağmen kendi sınıfının erkekleriyle eşit haklara sahip olmayan, bu eşitliği devrim fikrinde bulan, dahası tüm toplumun eşitliği için yaşamını devrime adanmış Vera Zasuliç'i konu alıyoruz yazımız.

Serfliğin hala hüküm sürdüğü 1849 yılında doğan Vera Zasuliç. Babasının ölmesi ve annesinin bakımını karşılayamaması nedeniyle, hizmetlerinde bir dizi serfin çalıştığı, zengin akrabalarının himayesine verilir. Malikane sahibi akrabalarının yanında, dünyaya gözlerini öksüzler yurdunda açmış ve bütün ömrünü soyluların çocuklarına bakmakla geçirmiş bir dadının gözetiminde yetişir.

Soylu unvanıyla doğan Vera, serfliğin o korkunç yazgısını paylaşmasa da kendi sınıfının erkekleriyle de eşit değildir. 1866'da St. Petersburg'da açılan pedagoji ve az sayıda ebe yetiştirme kursu dışta tutulursa, kadınlar için Rusya'da 1869 yılına kadar geçerli olan eğitim, üstünkörü bilgiler veren yatılı okullarla sınırlıdır. Akrabaları, bakımını üstlendikleri Verochka için "mürebbiye"liği, yani eğitimi evde alması uygun görülen kız çocuklarına dadılık mesleğini uygun görür. Vera buna razı olmasa da seçim şansı yoktur. Mürebbiye olması için 15 yaşına geldiğinde Moskova'ya, özel bir yatılı okula gönderilir. Erkeklerin evden ayrılma, ileri eğitim, yurtdışına çıkma, oy hakları bulunurken kadınlar bunlardan mahrumdur.

Bir kesime tanınan ayrıcalığın diğer bir kesim için ayrımcılıkla bütünlendiği bu çelişkili gerçeklik Vera'yı bir sorgulamaya itecek ve bu sorgulama yatılı okulda okuduğu dönemde tanıştığı devrim fikriyle bir ileri aşamaya geçecektir. Devrimci fikirlerle tanışmadan önce mürebbiye olmamak için "erkek olsaydım" diye düşünen Vera, dönüşümünün ilk aşamasını "Derken uzaklardaki devrim fikri geldi ve beni bir erkekle eşit kıldı!" sözleriyle tanımlayacaktır.

Rusya toprakları, 1860'larda serfliğin



son bulduğu fakat köylüler için köleliğin yeni bir biçimi olan azatlığın sürdüğü bir dönemi yaşamaktadır. Henüz işçi sınıfının bağımsız bir devrimci güç olarak ortaya çıkmamış olduğu tarihsel süreçte, Rusya'da ezilen köylülüğün taleplerini savunan ilerici kesimler, köylülerin gericiliği ve siyasal hak-özgürlüklerin bulunmadığı çarlık despotizmi koşullarında kendilerini komplocu örgütler üzerinden ifade etme eğilimi göstermektedir. Rusya'da pek çok komplocu grup ve örgüt ortaya çıkmakta ve köylülüğe özgürlük için çarın öldürülmesi gerektiğini savunmaktadır. Vera Zasuliç, 15 yaşında yatılı okulda bunlardan biriyle, Ishutin çevresiyle tanışır ve onların akşamları düzenledikleri konferanslara katılmaya başlar. İki yıl süren eğitiminden sonra St. Petersburg'a gider.

Dönemin yükselen devrimci popülist hareketinin önemli bir ayağını öğrenci gençlik oluşturmaktadır. Çarlığın yoğun baskısı devrim fikirlerinin boy gösterdiği

öğrenci gençlik içerisinde de yoğundur. Vera Zasuliç, Alekseev Öğretmen Okulu'nda tanıştığı dönemin öğrenci lideri Sergei Neçaev ile kısa sürede tanışır ve devrimci mücadelenin içerisine girer. Neçaev'le tanışıklığı Vera'nın 1869'da tutuklanmasına, sonrasında sürgün hayatı yaşamasına neden olur. Sürgün cezası bittiğinde Güney Rusya'da militan bir Bakuninci grupla Kiev ayaklanmasına katılır. 1876'da St. Petersburg'a gelerek burada yeraltı matbaasında dizgici olarak devrimci mücadeleye devam eder.

1877'de St. Petersburg valisi General Trepov'un, huzurunda şapka çıkarması nedeniyle siyasi bir mahkum olan Alexei Bogoliubov'u kırbaçlattığı olay, Vera Zasuliç ve dönemin devrimci popülizm hareketi için bir dönüm noktasıdır. Zasuliç, siyasi mahkuma yapılan bu onursuz uygulama nedeniyle, Trepov'u makamında vurarak öldürür. Bu eylemle popülist hareket artık hükümet görev-

lilerine yönelik suikast girişimlerinden oluşan, şiddete şiddetle karşılık veren terörizm aşamasına geçer.

1861'de serfliğin kaldırılmasını takiben gerçekleşen bir dizi reformdan biri olarak 1864 yılında kurulmuş olan jüri mahkemesi, Zasuliç'in ahlaki öfke duygusunu paylaşır ve onu suçsuz bulur. Fakat çar, Zasuliç'in tutuklanmasını emreder. Vera yoldaşları tarafından yurtdışına kaçarılır.

Toprak ve Özgürlük grubunun, rejimi şiddet yoluyla taviz vermeye zorlama anlayışını benimseyen *Halkın İradesi* ve şiddetin baskıyı arttırıp örgütlenmeyi zorlaştıracaklarını savunan Kara Paylaşım olmak üzere ikiye bölündüğü 1879 yılında Rusya'ya dönen Zasuliç, bireysel devrimci terörizmi reddeder. 1883 yılında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin de ilk adımı olan, ilk marksist grup Emeğin Kurtuluşu'nun kurucularından biri olur. Engels, marksist grup Emeğin Kurtuluşu'nu, Vera Zasuliç'e yazdığı şu sözlerle selamlar:

"Rus gençliği arasında Marx'ın büyük ekonomi ve tarih öğretilerini içtenlikle ve anlamını çarpıtmaksızın benimseyen bir grubun bulunduğunu ve bunların daha önceki o anarşist ve Slavofil gelenekleriyle bağlarını koparmış olmalarını iştikten gurur duyuyorum. Eğer Marx da bir müddet daha yaşamış olsaydı eminim ki o da bundan gurur duyardı."

Vera Zasuliç, daha sonra Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katılır ve parti gazetesi *İskra*'da çalışır.

İnsanlar arasındaki sınıf ayrımlarını ve bunun beraberinde getirdiği ayrımcılık ve ayrıcalıkları kaldırarak tüm toplumu en üst insani düzeyde eşitleyen devrim yıllarında, 69 yaşında, gözlerini güvenle dünyaya kapar.

* Engels, 1882'de Rus devrimci kuşağı için, "Acılara metanetle göğüs gerebilen sağlam bir kişiliğe sahipler, aynı zamanda teorik kavryışları var; bu yönden takdire şayan" demektedir.

Emekçi kadınlar 8 Mart'a hazırlanıyor!

"Kadınlar olmaksızın hiçbir gerçek kitle hareketi olamaz. Bütün kurtuluş hareketlerinin tarihinden biliyoruz ki, bir devrimin başarısı kadınların ona hangi ölçüde katıldığına bağlıdır." Lenin

İnsanlık dünyasının, iliklerine dek gericileşmiş olan kapitalist dünya düzeninin içinde kalarak yaşadığı sorunlara çözüm üretebilen olanakları ortadan kalkmış durumdadır. Bu sorunların bir cephesini tutan kadın sorunu da bunlardan muaf değildir. Nihayetinde

özel mülkiyet düzeninin yaratmış olduğu bir sorunu, bu düzenin yaratmış olduğu birtakım kötülöklere karşı mücadele olarak algılayanlar emekçi kadınların enerjisini birtakım reformist kanallarda tüketmektedirler. Oysa ki mücadele, emperyalist kapitalist sistemin temellerini hedef alan devrimci bir perspektife bağlanmalıdır. Emekçi kadınların sorunlarını suistimal eden, enerjisini tüketen, burjuva kadın hareketleri ve feministlere karşı bir taraftan mücadele etmek gerekirken

öbür taraftan sorunlara devrimci bir program ve perspektifle müdahale ederek güçlü bir emekçi kadın hareketini yaratmak bugün düne nazaran daha da olanaklı durumdadır.

Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yılında ve onun kadınlara yol göstericiliğinde "Yeni Ekimler için ileri, eşitlik ve özgürlük sosyalizmde" şiarıyla bu yıl 10 Mart tarihinde Essen'de gerçekleştireceğimiz etkinliğimizi sahiplenmeye ve katılmaya çağırıyoruz.

INTERNASYONAL EM EKÇİ KADINLAR KOMİSYONU

Hediye alma, “özel” ilan etme, mücadele et...

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü



İstanbul'da gençlikten seminer ve eğitim çalışması

Okulların tatil döneminde Devrim Okulları gerçekleştiren Devrimci Gençlik Birliği (DGB), yeni dönemin açılmasına kısa süre kala eğitim çalışmalarına hız verdi.

ORTADOĞU ÜZERİNE SEMİNER

İstanbul'da gençlik, Ortadoğu üzerine bir seminer gerçekleştirdi. Efrin işgalinin ana konu olduğu seminerde anlatım konunun tarihsel boyutlarını ele alarak yapıldı. İlk olarak Ortadoğu'nun neden önemli olduğunun anlatıldığı sunum canlı bir tartışma ortamında devam etti.

Sunumun ana vurgularından biri Ekim Devrimi'nin emperyalistlerin Ortadoğu politikasında belirleyici noktada duruyor olmasıydı.

Kapitalizmin krizinden emperyalist hegemonya mücadelesine, savaş ve işgal politikalarına ve güncel boyutlarına dek Efrin işgali ve Türkiye'nin iç politikasına yansımaları üzerinde duruldu.

Sunum harita üzerinden yapılan ek anlatım ve sorulan soruların cevaplanması ile tamamlandı. Ardından çeşitli gündem ve sorularla tartışma devam etti.

“KADIN SORUNU” KONULU EĞİTİM ÇALIŞMASI

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne hazırlık kapsamında eğitim çalışması planlanmış, “Kadın sorunu üzerine konferanslardan - H. Fırat” başlıklı makalelerin çalışmaya konu edilmesi kararlaştırılmıştı. Bu kapsamda ilk toplantı geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi.

Kadın sorununun günümüz burjuva toplumunda çok boyutlu olduğu, ailede, toplumda kadının ikinci sınıf olarak görüldüğü, aşağılandığı üzerinde konuşuldu.

Kadın sorununun tarihsel boyutu üzerine yapılan ayrıntılı tartışmalarla birlikte bir sonraki çalışma planlanarak tamamlandı.



8 Mart 1857'de Amerika'nın New York kentinde 40 bin dokuma işçisi kadın, uzun ve kötü çalışma koşullarına karşı; 10 saatlik iş günü talebi için greve gittiler. Kapitalizmin vahşi sömürsü, git-tikçe daha çok kadını bir araya getirdi ve kapitalist sömürüye karşı başkaldırmaya itti. Ve Amerika işçi hareketi tarihinde kadınlar, kapitalist düzene karşı mücadelelerinin en güzel örneklerini verdiler.

8 Mart 1886'da yine New Yorklu tekstil işçisi kadınların “Eşit işe, eşit ücret”, “sendikalaşma ve oy hakkı” için başlattıkları direnişe patronlar ve polisler vahşice saldırdı. Yüzlerce kadın işçi yakılarak katledildi. Hafızalara kazınan acı olaydan sonra 1910'da gerçekleşen Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nden Clara Zetkin 8 Mart'ın “Uluslararası Dünya Emekçi Kadınlar Günü” olarak ilan edilmesini önerdi ve öneri kabul edildi.

8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür! Herkesin birbirine hediyeler aldığı bir “özel gün” değil mücadele günüdür. Kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesini simgeler. 8 Mart'ın ortaya çıkışı ve onuru işçi sınıfı hareketine ve sosyalizme aittir.

Tarihin belirli bir evresinden bugüne kadınlar iki kat ezilmekte, sömürülmektedir. İşyerlerinde kadınlar patronlar gözünde ucuz iş gücü olarak görülüyor ve esnek, güvencesiz çalıştırılmaya maruz bırakılıyor. Bunun yanında kadınlar yaşamın her alanında türlü hakaretlere, küfür ve tacizlere maruz kalıyor. Ortaçağ'da yakılan kadınlar bugün hâlâ sokak ortasında katlediliyor. Emperyalist savaşlarda alınıyor, satılıyor, tecavüze uğruyor...

Liselerimizde yaşanan taciz, tecavüz ve istismar olaylarına da her gün bir yenisi ekleniyor. Okuduğumuz okulda, yürüdüğümüz sokakta, staj yaptığımız fabrikada sömürülüyor, tacize uğruyor, öldürülüyor! Çocuklara yönelik şiddetin

her türlüşünü fazlası ile yaşıyoruz. Çocuk işçilikten çocuk yaşta evlendirilmeye, hapsedilmeye, fiziksel şiddete uğramaya kadar... 115 çocuğun hamile olması bunun en son örneklerinden biri.

8 Mart'ın çağrısı açık. Her an yok sayıldığımız bir sistemdeyiz. Kadınlara bir günü “özel” ilan etmek sömürü sarmalını aklamaktır. Hediye alma, “özel” ilan etme, mücadele et! 8 Mart'ta öldürülen New York'lu kadın dokuma işçilerinin çağrısına yanıt ver, kendi geleceğini ellerine al! 8 Mart'ın çağrısı bir savaş çağrısıdır.

107 yıl önce tekstil işçisi kadınların yaktığı mücadele ışığını, kendi mücadele ışığına katacağız. 8 Mart'ın mücadele çağrısını okul sıralarımızdan yaşamımızın her alanına taşıyacağız!

Her yerde haykıracağız. Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Tacize sessiz kalma... Hesap sor!

Meslek lisesi öğrencilerinin staj adı altında maruz kaldığı sömürde neredeyse her gün bir arkadaşımız iş cinayetlerinde katlediliyor, yaralanıyor, tacize uğruyor. Bunun son örneği olarak; Sakarya'da meslek lisesi bir arkadaşımız staj gördüğü vagon fabrikasında çalışırken rahatsızlanmış, fabrikanın doktoruna gitmiştir. Tacize uğrayan arkadaşımızın “önlem” olarak sadece çalıştığı bölüm değiştirilmiştir. Patronlar yalnızca zenginliklerini düşünmüş, işçileri ve onların parçası olan biz stajyerleri önemsememiştir.

Birçok fabrikada benzer baskı ve sömür uygulamaları yaşanmaktadır. Buna karşın daha öncesinde Yazaki fabrikasında tacize sessiz kalmadığı ve sendikada örgütlendiği için işinden olan Dilek Gültekin günlerce direniş gerçekleştirmişti. Yine Yazaki'de Ayten arkadaşımızın tacize sessiz kalmadığını biliyoruz.

Sömürü, baskı, taciz, tecavüz tümü bu sisteme ayna tutmaktadır. Fabrikalarda her anımızı zorla çalışmaya mecbur bırakan bu sömürü çarkları patronları zengin etmeye yaramaktadır. Bir de bu-

tün bunların yanında bedenimize dönük cinsel saldırılar da bu sömürü zincirleri kalınlaşsın diye yapılmaktadır. Ancak biliyoruz ki kadınların tüm toplumda tacize, tecavüze, şiddete maruz kaldığı bu sistemde yalnız değiliz.

Meslek Liseliler Birliği olarak baskıya, sömürüye, tacize sessiz kalmayacağız. Bizlere takılmaya çalışılan bu zinciri parçalayacağız. Birliğimizi güçlendirip, hesap soracağız!

Meslek liseliler birliğe, MLB'ye!

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

“Bu Pazar kanlı Pazar”

“1960 sonrası, sınıf mücadelesinde ve devrimci sınıf hareketlerinde yeni ve ileri bir düzeyin yaşandığı bir dönemdir. Gerek devrimci kitle hareketlerinin gücü ve yaygınlığı, gerekse devrim ve sosyalizm özlemi ile devrimci fikirlerin kitleler içindeki etkinliği açısından bu dönem, kendisinden önceki hiçbir dönemle kıyaslanamayacak nicelik ve niteliktedir. Denilebilir ki, Türkiye devrimci hareketinde gerçek bir patlamanın ifadesidir. Bu gelişme ne tesadüfidir, ne salt uluslararası etkilerin ürünüdür, ne de ‘1961 Anayasasının kısmi özgürlük ortamı’nın sonucudur.

1960 sonrasının sosyo-politik gelişmeleri, ancak 1960 öncesinde başlayan ve 1960 sonrasında ek bir ivme kazanarak süren sosyo-ekonomik gelişmeler temeli üzerinde kavranabilir. Yani, Türkiye’de hızlanan kapitalist gelişme ve bunun sosyal sonuçları temeli üzerinde.” (Platform taslağı)

1960’lı yıllar Türkiye’de de kapitalist gelişmenin hız kazandığı, buna paralel olarak devrimci dalganın giderek yükseldiği bir dönemdi. 1950’lerde hızlanan kapitalist gelişmeyle Türkiye’de modern sınıflar belirginleşiyor, işçi sınıfının safları sürekli olarak kalabalıklaşıyordu. Bu kapitalist gelişme beraberinde sömürüyü de ağırlaştırıyordu. Bu dönem işçi ve emekçiler, köylüler artan baskı ve sömürüye işgaller, grevler, boykotlarla karşılık verdi. 1961 senesinde Saraçhane Parkı’nda grev ve toplu sözleşme hakkı için 100 bin kişilik bir miting ile başlayan işçi hareketi, Kavel İşgali, Derby İşgali, Alpagut Direnişi gibi eylemlerle büyüyerek devam ediyordu. Aynı yıllarda dünyada birçok direniş, devrimci mücadeleler yaşanıyor. Emperyalistler 1960’ların başlarında dünyanın birçok yerinde ezilen halkların, işçi ve emekçilerin, gençliğin direniş duvarlarına çarpıyordu. Sovyetler’in varlığı ve etkisi, Latin Amerika ülkelerinde ezilen halkların ve yoksul köylülüğün gerilla



hareketleri, Vietnam direnişi, Avrupa ülkelerinde yaşanan gençlik hareketleri... Türkiye’de ise özellikle öğrenci gençlik hareketi bu dönemde politik bir güç olarak ortaya çıktı.

İLK KIVILCIM: 6. FİLO DEFOL!

1967’nin Ekim ayında ABD’nin 6. Filosu Türkiye’ye gelir ve Dolmabahçe’ye demirler. Devrimci öğrencilerin buna karşı düzenledikleri “Amerikan sömürgeciliğinin bekçisi 6. Filo defol” şiarlı mitingler, eylemler sonucu 6. Filo askerleri karaya çıkmadan gitmek zorunda kalır. ‘68 yılına gelindiğinde ise 6. Filo protestolarından hemen sonra 17 Temmuz 1968’de İTÜ öğrenci yurduna polis baskını yapılarak eyleme katılan devrimci öğrenciler hedef alınır. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi Vedat Demircioğlu bu baskında camdan atılarak katledilir.

10 Şubat 1969 tarihine gelindiğinde 6. Filo bir kez daha Dolmabahçe önüne gelmiştir. Birçok şehirde yapılan protestoların ardından İstanbul’da öğrenci ve işçi örgütleri 16 Şubat’ta İstanbul’da “Emperyalizme ve sömürüye” karşı bir miting düzenlemeye karar verir. Beyazıt

Meydanı’ndan Taksim’e yürünecektir. Yürüyüş için yasal izin alınırken yürüyüş günü yaklaştıkça gerici kışkırtmalar da artmaktadır. Gerici gazetelerden yürüyüş aleyhine çağrılar yapılır. Bugün hâlâ Milli Gazete’de gericiliğin kalemşörlüğünü yapmakta olan Mehmet Şevki Eygin “Müslüman Türk gençliğine 6. Filo’yu kurtarmak için cihat” çağrısı yapar. “Dinimize, bayrağımıza hakaret ediliyor” kışkırtmalarıyla başta Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) olmak üzere birçok faşist örgütlenme 14 Şubat’ta bir miting düzenlerler. “Bayrağa saygı” adı altında yapılan bu mitingde emperyalizm karşıtlarına ölüm çağrıları yapılarak şunlar söylenir: “Ey Müslümanlar!.. Pazar günü Taksim’de komünistlerin mitingi var. Allah’ını seven, dinini seven, karısının namusuna sahip çıkmak isteyen herkes, Pazar günü saat 14.00’te Taksim’de solcuları, komünistleri öldürmek için gelsin.”

16 ŞUBAT 1969

“BU PAZAR KANLI PAZAR”

16 Şubat’a gelindiğinde ilerici devrimci işçiler, emekçiler ve öğrenciler Beyazıt Meydanı’nda toplanmaya başlar. Yaklaşık 30 bin işçi, emekçi ve genç

alana gelmiştir. Taksim’e doğru başlayan yürüyüşte “Vietnam’da barınamayan Türkiye’de tutunamaz” “Emperyalizme hayır, sosyalizme evet”, “Köylüye toprak yok, Amerika’ya toprak çok” sloganları atılmakta, “6. Filo defol!” pankartları taşınmaktadır. Yürüyüş başladığı sırada gericiler de ellerinde silah, bıçak ve baltalarla Beyazıt Camii’nde, Taksim’de ve Dolmabahçe’de toplanmışlardır. Günlerdir süren kışkırtmayla büyük bir provokasyon hazırlanmıştır. Öyle ki saldırıda polisler, zarar görmesin diye gericilere ve faşistlere mavi kurdeleler dağıtır. Yürüyüş kitleleri Marmara Otel’in önüne geldiğinde gerici ve faşistler işçi ve emekçilere, gençlere saldırır. Saldırı sonucu yüzlerce insan yaralanırken TİP üyesi iki işçi Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan katledilir. Açılan davada yalnızca 4 kişi yargılanır. Ancak ne ellerindeki sopaları gerici faşistlere dağıtan polisler, ne elindeki silahlarla işçilerin ve öğrencilerin kanını akıtan gerici faşistler ceza alır.

Kanlı Pazar aradan geçen 49 yıla rağmen hâlâ emperyalistlerin ve işbirlikçisi devletlerin bir aynasıdır. O gün 6. Filo’yu kendine kible yapıp ellerinde satır, bıçak ve sopalarla ilerici, devrimci işçi ve emekçilere saldıran gerici faşist tetikçiler bugün sermaye devletin cumhurbaşkanlığını, bakanlığını, milletvekilliğini yapmakta ve emperyalist efendilerinin gösterdiği yoldan hiç ayrılmamaktadırlar. İşçi ve emekçilerin kölelik zincirlerini kalınlaştırmakta, ezilen halkları katletmektedirler. Kapitalist emperyalist sistemin dayattığı bu yıkım ve yok oluş karşısında yapılması gereken şey ise o gün “6. Filo defol” çağrısı ile büyüyen anti-emperyalist mücadeleyi bugüne taşımaktır.

İ. Y. GÜN

**Rektörlük
Mülkiye’de
öğrenci
topluluklarını
kapattı**

Üniversitelerde devrimci ve ilerici güçlerin siyasal faaliyetleri engellemelerle karşılaşırken, geline yerde öğrenci toplulukları da etkisizleştirilmeye başlandı.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde (Mülkiye), öğrenci topluluklarının çalışmalarına rektörlük tarafından izin verilmedi.

Mülkiye Haber’in haberine göre, geçen dönem başında öğrenci toplulukları için yeni bir düzenleme yapan ve fakülte düzeyinde topluluk kurulmasını yasaklayan ve yeni şartlar getiren Ankara Üniversitesi Sağlık Kültür ve

Spor Daire Başkanlığı (SKS), danışmanı SBF’den (Mülkiye) olan tek bir topluluğa izin verdi.

Yıllardır çalışmalarını sürdüren Tiyatro Topluluğu, Mülkiye Bisiklet Topluluğu, Sosyalist Düşünce Topluluğu, Yenilikçi Düşünce Topluluğu, Mülkiye Ekonomi Topluluğu ve Edebiyat Topluluğu’nun başvuruları reddedildi. SKS, kabul edilen öğrenci topluluklarının listesini yayınladı.

Toplam 51 öğrenci topluluğunun başvurusunu kabul eden SKS, Mülkiye’den sadece Mülkiye Gençlik’i kabul etti.

Emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı öfke büyüyor!

İrkçi-siyonist İsrail rejimi 2013'ten bu yana defalarca Suriye'ye hava saldırısı düzenledi. Dünyanın dört bir yanından toplanan cihatçı çetelerle savaşan Esad yönetimi, bugüne kadar İsrail'le doğrudan çatışmaya girmekten kaçındı.

İsrail'in düzenlediği son saldırıya hava savunma sistemi füzeleriyle yanıt veren Suriye ordusu, hem İsrail tarafından atılan füzelerin bir kısmını havada imha etti hem de bir F16 savaş uçağını düşürdü. Suriye hava savunma sisteminin fırlatılan füzelerin bir kısmı İsrail işgali altındaki Filistin topraklarına düştü. Böylece İsrail'in çok övündüğü "demir kubbe" savunma sistemini delmenin zor olmadığı da ortaya çıktı.

36 YIL ARADAN SONRA

ABD-AB emperyalistlerinin desteğine yaslanan, hiçbir kural, yasa, uluslararası anlaşma, Birleşmiş Milletler kararı tanımayan İsrail rejimi, on yıllardır küstahça saldırganlığı esas alan bir politika izliyor. Öncesi bir yana son 36 yılda sayısız hava sahası ihlali, onlarca bombardıman, suikast, siviller üzerine salkım bombaları yağdırma ve katliam gerçekleştirdi. Lübnan, Suriye, Irak, Tunus gibi ülkelerde belli hedeflere hava saldırıları düzenledi.

İsrail'in küstahlığı yanıtızsız kalmasa da, bu 36 yılda ilk kez bir F16 savaş uçağı düşürülmesi önemlidir. Böylece İsrail savaş uçaklarının düşürülme korkusu taşımadan etrafa saldırma dönemi kapanmıştır. 2006 Temmuz savaşında Lübnan Hizbullahı tarafından hezimete uğratılan İsrail ordusu, şimdi de savaş uçağının düşürülmesiyle ciddi bir darbe yemiş oldu. Bu gelişmeler, çatışmanın kurallarının İsrail tarafından belirlendiği dönemin kapandığına işaret ediyor. İşgalci İsrail önümüzdeki süreçte bedel ödemeyi göze almadan etrafa saldıramayacak.



SIYONİST REJİM TEDİRGİN

F16'nın düşürülmesi başta Filistin olmak üzere Arap dünyasında coşkuyla karşılandı. İsrail'de ise tam bir panik havası yaşandı. Gırtlığına kadar yolsuzluk ve rüşvet batağına saplanan İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, Rusya'ya başvurarak gerilimin yumuşatılması için çaba sarf etmesini istedi. Netanyahu'nun "bu olaya Hizbullah müdahale etmesin" talebiyle Moskova'nın kapılarını çalması, siyonist rejimin tedirginliğinin boyutu hakkında fikir veriyor.

"Acil güvenlik zirvesi" toplayan Netanyahu, bakanların olayla ilgili açıklama yapmasına izin vermedi. İsrail'in saldırganlığa devam edeceğini ilan etse de, tedirginliğini gizleyemedi.

Ortadoğu politikasını saldırganlık, işgal, yayılmacılık üzerine kuran İsrail'in çizgisini değiştirmesi beklenmiyor. Yine de eskisi kadar küstah davranamayacak, saldırmadan önce ince hesaplar yapmak zorunda kalacaklardır.

İŞGALE KARŞI ÖFKE BÜYÜYOR

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra dünya jandarmalığını ele geçiren ABD, Ortadoğu halklarına karşı iş-

lenen bütün suçların baş sorumlusudur. İsrail'in Filistin başta olmak üzere Arap halklarına karşı izlediği saldırgan politikayı mümkün kılan da ABD'nin mali, askeri, siyasi desteğidir. Bu desteğe karşılık İsrail her zaman bölgede emperyalizmin ileri karakolu misyonunu yerine getirmiştir. Irak, Libya, Suriye, Yemen gibi ülkelerin yakılıp yıkılması bu emperyalist-siyonist cephe tarafından organize edilmiştir.

Emperyalist-siyonist güçlerin suç ortaklığı bölge halkları nezdinde yeterince açıktır. Arap egemen sınıfları, özellikle de Körfez şeyhleri ABD-İsrail cephesiyle işbirliği yapsa da, halkların ezici bir çoğunluğu bunu gayrı meşru saymaktadır. İsrail savaş uçağının Suriye tarafından düşürülmesinin yarattığı sevinç, halkların işgale karşı biriken öfkesinin dışavurumudur.

Trump-Netanyahu ikilisinin Filistin halkına saldırganlıkta sınır tanımamaları, Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilan etmeleri, cihatçı çetelere destek vermeleri, Irak topraklarında halen binlerce ABD askerinin bulunması, binlerce Amerikan askerinin Suriye topraklarına yerleşerek önemli petrol ve doğalgaz kaynaklarına göz dikmesi vb... Tüm bunlar İsrail işgali-

ne karşı olduğu kadar, ABD işgal güçlerini bölgeden kovmayı esas alacak bir direnişin dinamiklerinin birikmesini sağlıyor.

BÖLGESEL SAVAŞ TEHLİKESİ

Dünya jandarması ABD'nin bölge genelinde etkisi zayıflarken, Rusya ile müttefiklerinin etkisi giderek artıyor. Cihatçı tetikçiler eliyle Suriye'yi ele geçirme planı fiyaskoyla sonuçlanınca, bir taraftan ABD bir taraftan Türkiye ordularıyla savaşa katıldı. İsrail ise hava saldırılarını yoğunlaştırarak savaş ateşini körüklemeye çalışıyor.

Bu saldırganlık bölgede şekillenmeye başlayan güç dengelerini değiştirmek için yeterli değil. ABD savaş aygıtı aktif bir şekilde sahaya inmediği sürece, gelişmelerin yönünü değiştirmek kolay görünmüyor. Bu ise en iyi ihtimalle bölgesel savaş demektir. Çatışmaların bu boyuta ulaşıp ulaşmaması ABD'nin politikasına bağlıdır. Ya bölgede etkisinin sınırlanmasına katlanacak, himaye ettiği İsrail'in haddini bilmesini sağlayacak ya da çatışmayı sertleştirecektir. Çatışmanın sertleştirilmesi ABD-İsrail cephesinin kazanacağı anlamına gelmese de, bölgedeki yıkımı derinleştirip daha geniş alanlara yayacaktır.

ÇIKIŞ EMPERYALİST-SİYONİST SALDIRGANLIĞA KARŞI DİRENİŞTİR

Yazık ki, bölge halklarının bilinç, örgütlenme düzeyi ve eylem kapasitesi henüz bu yıkıcı savaşları önleyebilecek güçten yoksundur. Buna rağmen emperyalizme, siyonizme, gericiliğe ve işgallere karşı direnişi geliştirmek dışında bir çıkış yolu bulunmuyor. Ancak böyle bir direniş, gericiliğin körüklediği yapay ayrımları ortadan kaldırarak, kader birliği içinde olan halkların eşitlik, özgürlük, kardeşlik içinde yaşamalarının olanaklarını yaratabilir.

Efrîn'de binlerce kadın yürüdü: Bir yere gitmiyoruz!

Sermaye devletinin Kürt halkını hedef alan Efrîn'e yönelik işgal hareketine karşı Rojava'da kitlesel eylemler devam ediyor. 13 Şubat'ta da Efrîn'de binlerce kadın saldırılara karşı yürüyüş ve miting gerçekleştirdi.

Kongre Star'ın çağrısıyla, Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu ve Efrîn Özerk Yönetimi eşbaşkanlarının yanı sıra TEV-DEM ve PYD yöneticilerinin de katılımıyla yapılan yürüyüş Newroz Meydanı'ndan başladı. Yürüyüş sırasında havadan ve karadan saldırıların da devam ettiği kaydedilirken, binlerce kadın Efrîn işgaline karşı "Bijî berxwedana Efrîne!" sloganını haykırdı.

Efrîn direnişinde yaşamını yitiren YPJ savaşçıların fotoğrafıların taşındığı yürüyüş Dersim Hastanesi Meydanı'nda son buldu. Burada yapılan mitingde Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu Eşbaşkanı Hediye Yusuf ve PYD Eşbaşkanı Ayşe Hiso söz aldı. Kürt halkının 40 yıldır devam eden mücadelesinde kadınların rolüne dikkat çekilen konuşmalar da Türk sermaye devletinin saldırılarına karşı kadınların direnişinin sürdüğü vurgulandı.

"EFRİN'DEYİZ BİR YERE GİTMİYORUZ"

TSK'nın saldırılarının devam ettiğine, at-

tığı toprakların yanı başlarına düştüğüne değişen Yusuf "Biz meydanlardayız, işte onlar bu direnişten korkuyorlar. Halkımız topraklarını terk etmiyor" diye konuştu. Efrîn'den bir yere gitmeyeceklerini dile getiren Hiso da "Bugün halkımızın direnişi gösteriyor ki biz Efrîn'deyiz ve bir yere gitmiyoruz. Eğer Erdoğan gelmek istiyorsa biz ona karşı direnmesini biliriz. Efrîn kadını bu direnişin sembolüdür. Biz Arınlar'ın, Avestalar'ın ve Barınlar'ın yoldaşız. Efrîn direnişi kazanacak. Kadın direnişi kazanacak" ifadelerini kullandı. Konuşmaların ardından halaylar çekilerek miting sona erdi.

Almanya'da ikinci büyük koalisyon...

Yeni bir saldırı ve savaş hükümeti

Almanya'da Hristiyan Birlik (CDU/CSU) partileri ile Sosyal Demokrat Parti'yi (SPD) bir araya getiren büyük koalisyon, uzun bir tiyatro gösterisinin ardından gerçekleşmiş bulunuyor.

Burjuva medyanın bakanlıkların dağılımı üzerinden partiler arası güç gösterisini ön plana çıkarıp magazinleştirmesi bir yana bırakılırsa, emekçilerin gözünden asıl kaçırılan, büyük koalisyonun programı oldu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında Alman sermaye düzeninin en saldırgan hükümetini kuran gerici burjuva partileri, daha iş başı yapmadan parti içi bir dizi tartışma başlattılar. CDU cephesinde Merkel'e önemli bakanlıkları ortaklarına kaptırmak üzerinden yapılan eleştiriler, SPD'de "çaycı Gabriel" in vefasızlıkla suçladığı ve koltuğundan ettiği Schulz ve koalisyonun küçük ortağı CSU içindeki parti liderliği tartışmaları...

Büyük koalisyonun ortakları daha en başından büyük kayıplarla hükümet etmeye başlamış bulunuyorlar. Buna önümüzdeki dört yılda iktidar olmanın yaratacağı yıpranmayı da eklersek, burjuva partiler cephesinde durumun hiç de parlak olmayacağı görülmektedir.

Programa gelince... Tek kelimeyle, gerçek anlamda savaş, polis devleti ve sosyal yıkımın programlaştırıldığı bir saldırı hükümetiyle karşı karşıyayız. Alman sermaye sınıfının Nazi Almanya'sı sonrası en saldırgan hükümet programı olduğu, bu saldırganlığı gizlemek için emekçilere karşı özellikle SPD eliyle dezenformasyon yürüttüğü apaçık ortadadır. SPD'nin eğitime, sağlığa ve sosyal programlara daha çok bütçe vaatlerinin nasıl bir yalan olduğu, 177 sayfalık hükümet programına göz gezdirenler tarafından bilinmektedir. Hükümet programının SPD'nin 450 binin üzerindeki üyesi tarafından onaylanması ise bir şovdan ibarettir. Gençlik örgütünün bütün muhalefetine rağmen onaylanacağı kesindir.

Önümüzdeki dört yılın emekçiler cephesindeki yansımaları ve yaratacağı sonuçlar kesinlikle çok farklı olacaktır. Savaş ve saldırganlıkta sınır tanımayan bir programa ortak olan SPD için çanlar asıl o zaman çalacaktır. Eylül ayındaki seçimlerde tarihinin hezimetini yaşayan SPD saflarında, bu hükümet ortaklığının ardından farklı gelişmelerin yaşanacağı anlaşılmaktadır.

Büyük koalisyonun programı baştan aşağı, dış politika ve güvenlik alanlarında yapılacak yeni hamleler ve alınacak yeni pozisyonla (2014 yılında Münih Güvenlik Konferansı'nda alınan kararlar doğrultu-



sunda) Almanya'nın dünya çapında temel güçlerden biri haline getirilmesine hizmet edecek şekilde planlanmıştır. Alman çıkarlarının savunma hattı Balkanlar'dan Ukrayna ve Rusya'ya, Türkiye'den bütün bir Ortadoğu ve Afrika'nın "kriz" bölgelerine, Asya ve Latin Amerika'ya kadar oldukça geniş bir coğrafya üzerinden tanımlanmakta ve Almanya'nın yeni yüzyılı geç karşılama şansı bulunmadığı vurgulanmaktadır. Alman ordusunun her açıdan modernizasyonu, ihtiyaca yarın verebilecek kapasiteye ulaştırılması, eksikliklerin en kısa sürede giderilmesi yeni hükümet programının esasını oluşturmaktadır. İçeride polis devletinin inşası için binlerce polisi alımı binlerce hakim açığının giderilmesi için hukuki düzenlemeler, cezaevlerinin yapımı vb. çalışmalara da önemli bir bütçe ayrılmıştır.

Kuşkusuz temel giderlerin en büyük kısmını askeri harcamalar oluşturmaktadır. Yıllık 35 milyar avro ile, 2024 yılına kadar NATO'nun talep ettiği GSMH'nin %2'lik bölümüne ulaşılmış olacaktır. Diğer taraftan Alman burjuvazisinin jeo-stratejik ve ekonomik çıkarlarını korumak için Fransa'yla birlikte Avrupa Birliği Ordusu'nun kurulması planlanmaktadır. Diğer Avrupa Birliği ülkeleriyle birlikte süper bir güç haline dönüşmek hedeflenmektedir.

Kısaca özetlemek gerekirse;

1- İçeride polis devletinin tahkimi

doğrultusunda yasal düzenlemeler ve eleman açığının kapatılması.

2- Alman ordusunun NATO ortaklığı üzerinden yeni silahlanma programı ve Almanya merkezli üstlendiği uğursuz rol. NATO'nun Baltık bölgesi, Doğu Avrupa ve Rusya'ya dönük hamleleri buradan yönetilmektedir.

3- Alman ordusunun hem kendi ihtiyaçları hem de Fransa ile birlikte Ortak Avrupa Birliği Ordusu adı altında yaptığı hazırlıklar.

Trans-Atlantik dünyasının efendisi Amerika'nın yaşadığı sıkıntılar, giderek yıpranan imajı ve şekillenen yeni güç dengeleri, doğan boşluğu doldurmaya aday yeni güçler ortaya çıkarmaktadır. Alman-Fransız ilişkilerinin belirleyicisi olduğu Avrupa Birliği bu boşluğu hızla doldurmaya adaydır ve bunu seslice söylemekte sakınca görmemektedir. ABD'nin bıraktığı kimi boşlukları gerekirse bir kapışmayı göze alarak doldurma iddiası bile sergilenebilmekte, bunun başını Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin sözcüleri çekmektedir. Bugün için yapılabildiği tartışmalı da olsa sürecin buraya doğru evrildiği bir gerçektir. ABD'nin ağırlık merkezi tanımını Asya'ya doğru kaydırması, Alman burjuvazisinin emperyalist iştahını kabartmakta, hazırlıklarını ona göre yapmaktadır. Alman sermaye sınıfının yılmaz savunucusu SPD'nin temsilcileri de bu çerçevede uğursuz rollerini tekrar oynamaya aday görünmektedir.

Başta Almanya olmak üzere bütün bir Avrupa'da yaygınlaşan yoksulluk, işsizlik ve gittikçe büyüyen sosyal sorunlar için gülünç bütçeler ayıran gerici burjuva iktidarlar, aynı süreçte milyarlarca avroyu silahlanmaya harcamakta sakınca görmemektedir. İçişleri Bakanlığını ırkçı AfD'ye paralel propaganda yürüten CSU gibi bir partiye veren hükümetin, göçmenlere, yoksullara ve emekçilere karşı nasıl bir saldırganlık içinde olacağı yeterince açıktır. Güvenlik ve teknoloji bakanlığının CSU'ya teslim edilmiş olması da bir başka skandaldır. Sanal alemin kontrolü, veri bankalarının denetime açılması, bundan sonra güvenlik gerekçesiyle mümkün olabilecektir.

Sonuçta bu hükümetin bir sosyal saldırı hükümeti olacağı kesindir. Yeni dış politika konsepti ve savunma harcamaları ile bir savaş hükümeti olacağı da bir başka kesinliktir. Alman sermaye sınıfı emperyalist kirli çıkarlarını korumak için her şeyi yapacaktır.

Bunun içindir ki, daha şimdiden toplumun %70'i büyük koalisyonla hayır demeye, bu saldırgan hükümetin politikalarını onaylamadığını söylemeye başladı. Sermaye sınıfının bu saldırgan politikaları aynı zamanda kendi mezar kazıcılarının güçlenmesi için yeni olanaklar yaratmakta ve biriktirmektedir. Önemli olan bu sürece işçiler ve emekçiler cephesinden yapılacak hazırlık ve verilecek karşılıktır.

“İntihar toplumsal bir anlama sahiptir”

“İntihar insanın kendi varoluşu üzerine söyleyebildiği son sözüdür. İntihar toplumsal bir anlama sahiptir, çünkü bir iletişim biçimi olarak intihar toplumsal yapı ve koşulların belirlediği öznenin kendi bağımsız varoluşunu başlatıp bitirdiği yerdir.”

İntihar Üzerine - Karl Marx

- 25 Şubat 2017: Çukurova Üniversitesi'nde 50/D statüsünde görev yapan, “Bu suça ortak olmayacağız” bildirisi imzacısı Dr. Mehmet Fatih Tıraş, doktorasını tamamladıktan sonra işten atıldığı için intihar etti.

- 31 Mart 2017: “15 dakika erken gelme” kuralı nedeniyle YGS'ye alınmayan ve bunalıma giren 18 yaşındaki Büşra Kallaycı intihar etti.

- 9 Ağustos 2017: Ataması yapılmayan öğretmen, 23 yaşındaki İsa Erdoğan, içerisine sürüklendiği bunalım nedeniyle yaşamına son verdi.

- 25 Aralık 2017: İstanbul Kartal'da simit tezgahı zabıtalardan dağıtılan bir emekçi intihar girişiminde bulundu.

- 19 Ocak 2018: Muğla'da Naip Hüseyin Lisesi müdürünün sistematik mobbingi sonucu bir kadın işçi 20 aylık bebeğiyle birlikte intihar girişiminde bulundu. Her ikisi de komada.

- 20 Ocak 2018: Balıkesir'de bir işçi, iş başvurusunu kabul etmeyen belediye önünde kendisini yaktı. Hayati tehlikesi devam ediyor.

- 31 Ocak 2018: Denizli'de, bir hafta önce işsiz kalan ve maddi sıkıntılar yaşayan 24 yaşındaki bir genç, “buraya kadar” yazılı not bırakarak intihar etti.

- 9 Şubat 2018: Antalya'da işsiz olan yüzde 40 engelli M.N.Y. ‘İşsizim’ diyerek kendini yakmak istedi.

- 11 Şubat 2018: Simit satarak geçin-



meye çalışan evli ve 2 çocuk babası İ.A., borçlarını ödeyemediği için sinir krizi geçirdikten sonra kaldırıldığı Mudanya Devlet Hastanesi'nde intihar girişiminde bulundu.

Yukarıdakiler yakın dönemde basına yansımış intihar olaylarından sadece birkaç örnek. Bütünlüğü görebilmek için bu örnekler üzerinden parçaları birleştirmek gerekiyor.

Çünkü, *“Toplumsal bağlamda intihar bir sonuçtur ve nedenleri toplumsal yaşamın içerisinde gizlidir. Bir gösteren olarak intiharı anlamak için gösterilenin ne olduğuna bakmak gerekir. Bireysel intiharların incelenmesi bu bağlamda toplumsal yapı içerisinde kapitalizmin yarattığı tahribatın incelenmesidir”* (İntihar Üzerine / Karl Marx)

DÜNYADAN ÖRNEKLER

Renault üzerinden yapılan bir araştırma tabloyu çok daha net bir şekilde ortaya koyuyor. Fransa'da yayın yapan *Le*

Parisien gazetesinin Renault Grubu'nda çalışan sendikalarla yaptığı ve 25 Temmuz 2017 günü yayınlanan araştırmaya göre son dört yıl içinde onlarca intihar ve intihar girişimi yaşandı. Sendikalar, Fransa'da 46 bin çalışanı bulunan Renault'da yaşanan intiharların rekabet, yoğun üretim, ağır baskı ve kötü çalışma koşullarından kaynaklandığını belirttiler.

Renault'da 3 Nisan 2017 günü 40'lı yaşlarda bir işçi, üretim atölyesinde üzerinde şeflerinin isimleri ve “Beni öldürdüler” yazılı pankartı boynuna geçirerek yaşamına son vermek istedi.

22 Nisan 2013 tarihinde 33 yaşında bir işçinin “Kızlarıma bunu açıklarsın Carlos” (Carlos Ghosn, Renault fabrikaları Genel Müdürü) yazılı bir mektup bırakarak kendini astığı bildirildi.

Renault yönetimine göre ise yaşanan intiharların ağır çalışma koşulları ile alakası yok ve her bir intihar kişisel sebeplerden kaynaklanıyor (!)

Fransız telekomünikasyon şirketi

Orange'da da ağır çalışma koşulları sonucu 2008-2009 yıllarında 35 çalışan hayatına son verdi.

Çatıdan aşağıya atlayarak işçilerin toplu intihar haberlerine konu olan, işçilerine “intihar etmeyeceğim” diye belge imzalatan, intiharları “önlemek” için çalışma koşullarını düzenlemek yerine binalarının etrafına file geren Çin şirketi Foxconn'da çalışan 22 yaşında bir kadın işçi, “Boş bir hayatım olduğunu hissediyorum ve kendimi bir makine gibi çalışmak zorunda hissediyorum” diyordu.

Bütün bu haberler bizlere kapitalist sistemin insanlığı nasıl bir yıkıma götürdüğünü, sistemin yarattığı işsizliği, geleceksizliği, baskı ortamını çok net bir şekilde tariflemektedir.

İNTİHAR ÇÖZÜM MÜ?

Ataması yapılmayan bir öğretmen olan 23 yaşındaki İsa Erdoğan “Kendi irademle aranızdan ayrılıyorum “Uzun zamandır mutsuzum. Mutlu nasıl olunur

“Bir an önce birliğimizi kurmalıyız”

Öncelikli olarak bence, işçi sınıfı bir bütün olarak burjuva partilere uzak ve mesafeli olmalı. Burjuva partilerin bütünüyle bizi biz yapmaktan, bir araya gelmemize engel olmaktan başka bir işlevi yok. Oysa biz hem işçiyiz, hem emekçiyiz, bu kutuplaşmadan kaynaklı üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan aciz bir duruma düşmüşüz.

En kısa zamanda kendimize gelmeliyiz. Burjuva siyaseti aç karnımızı doyurmuyor. Fakat burjuva siyaset karın doyurur diyenlere bir soru: Neden bizlerin siyasi partisi yoktur? Neden bu soruyu kendimize sormayalım? Sermayenin sağından soluna bir yığın partisi var, hepsi onlara, zenginlere hizmet veriyor. Burjuva partiler güçlerini kapitalizm ve fa-

şizmden alır.

Onlar hak, hukuk tanımaz! Çıkardıkları yasaların hepsi kendi sınıfına dönüktür. Böyle olunca işçileri, emekçileri hedef alan baskı ve sömürü kaçınılmaz oluyor.

Biz işçi ve emekçilerin en kısa zamanda kendimize gelmemiz gerekiyor. Sınıf mücadelemizi burjuva siyasetinden uzak durarak yapmalıyız.

Ayrıca mevcut sendikalar da ne yazık ki burjuva siyasetin bir figürü olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sendikaların başındaki ağalar da meydanlarda bir siyasi partili gibi davranmaktadır. Bizler buna müsaade etmemeliyiz. Bu sendikaların gövdeleri büyük fakat başındakilerin yürekleri yok, kendileri küçüktür.

Bunları görmemiz gerekiyor. Adları, unvanları ne olursa olsun, biz kendi mücadelemizi yapmak zorundayız.

Bizleri savunacak, sınıfımızın partisi olmalı. Bizi biz yapan şey sınıf kimliğimizdir, işçi olmamızdır. Bir araya gelip kadın-erkek, Alevisünni demeden sınıf mücadelesini yürütmeliyiz. Bunu yapmak zorundayız.

Arkadaşlar zaman daralıyor, akıp gidiyor. Bizim geleceğimiz olan çocuklarımıza bırakacağımız bir şeyler olmalı.

Her alanda birliğimiz ve geleceğimizi korumak zorundayız. Yoksa açlığa mahkum olarak kölece yaşarız.

KAPAKLI'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

onu bile bilmiyorum aslında. Hayatımın geri kalanını devam ettirmek için umudumu, ışığımı kaybettim. Bu paradoksu kıramadım” diyordu.

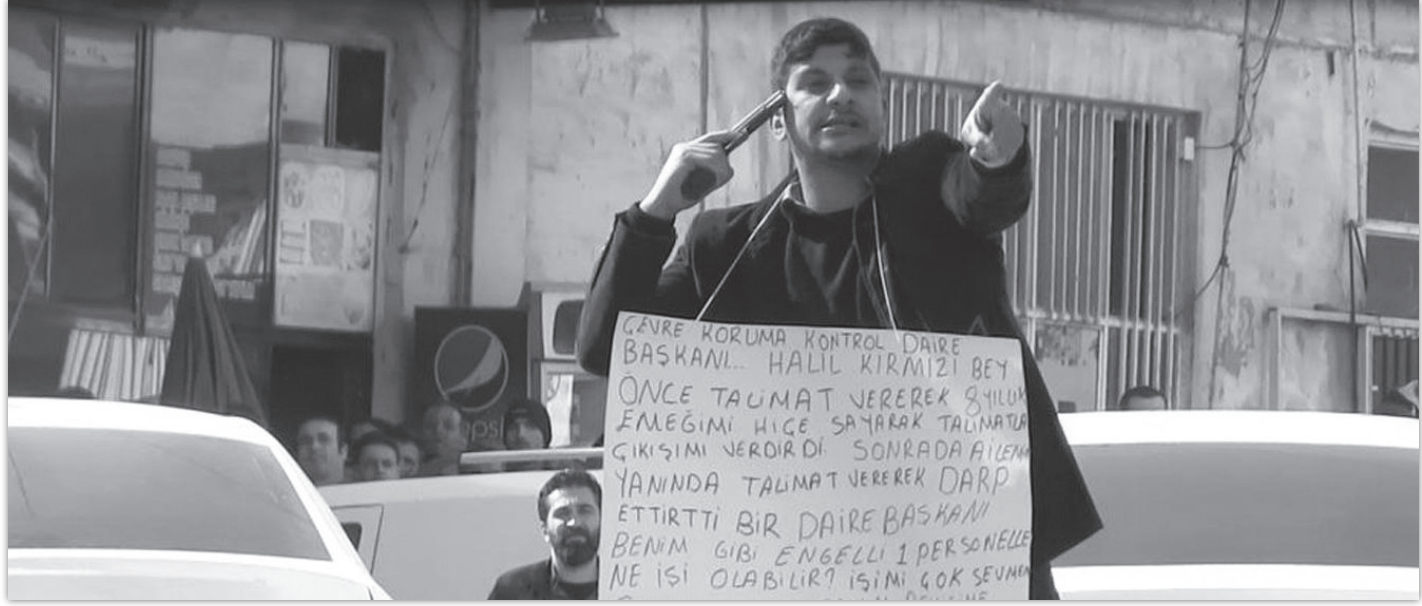
Peki, sizce gerçekten İsa arkadaşımız kendi iradesi ile mi aramızdan ayrıldı? Mutsuzluğunun, mutlu nasıl olunur onu bile bilemeyişinin nedeni kendisi miydi ki, kendi iradesiyle aramızdan ayrıldı. Kendi bireysel çıkışsızlığı içerisinde bunu aşamayı, yani diğer bir deyişle birey olarak düzeni aşamayı bir sonucu olarak intihar etmemiş miydi? Yaşadığı koşullardan kurtulmanın yolunu intiharda bulmamış mıydı? Peki bu çözüm müydü?

İsa, kendi iradesi ile değil kapitalizmin onu sürüklediği bir çıkışsızlığın sonucu intihar etti. Bu çok açıktır. İçerisinde yaşadığı koşullardan bireysel olarak çıkmaya çalışması, toplumsal bir mücadelenin içine girmeyişi belki onun hatası olabilir ancak bunu şimdi öne çıkartmak temel sorun alanını kaçırmamız anlamına gelir. Buna ileride geleceğiz. Bu noktada Marx’a kulak vermekte fayda var: *“Sınırsız bireysel özgürlük bir yanılsamadır, ya da kapitalist ilişkiler içerisinde sadece gerçekleşmesi olanaksız ütopyik bir istemdir. Bu nedenle de intihar kapitalizmin kara gerçekliğinden ütopya kaçış gibi de okunabilir.”* (İntihar Üzerine / Karl Marx)

YABANCILAŞMA

Marx iki tür yabancılaşmadan söz eder. İlki doğadan kopuş anlamında doğaya yabancılaşmadır. İnsanın doğaya hükmetmeye başlaması, kendi sosyal ve kültürel toplumsal yapısını oluşturmaya ile doğaya yabancılaşan insan kendi doğasını yaratmıştır. İkinci yabancılaşma ise insanın kendi doğasına yabancılaşmasıdır. Kapitalist üretim ilişkilerinin, kapitalist pazarın, bunların yarattığı toplumsal ilişkilerin bir sonucu olarak insanın kendisine, emeğine, ürettiğine ve yaşamına yabancılaşmasıdır. Kapitalizmde insan artık sistemin bir parçası, işleyen bir çarkı, emek gücü de pazarda bir meta haline gelmiştir. Bunun sonucu olarak kapitalizm insanın insan olarak var oluşunu tehdit etmeye başlamaktadır.

İnsanın bütün duyguları, yaşamı da bu üretim ilişkilerine göre şekillenmektedir artık. Sevinçlerine, hüznlerine, aşkına, öfkesine, sevgisine kapitalist pazar tarafından yön verilmektedir. Ne diyordu Foxconn işçisi? “Boş bir hayatım olduğumu hissediyorum ve kendimi bir makine gibi çalışmak zorunda hissediyorum.” İşte bu tam da bahsettiğimiz yabancılaşmayı göstermektedir. Bu yabancılaşma parası olanın yaşama hakkının olduğu, parası olmayanın, yani karın tokluğuna sefalet koşullarında ‘yaşamak’ zorunda olan milyonların gerçekte insan gibi yaşamadığı anlamına gelmektedir. İşleyen bir makinenin bir çarkı konumuna gelen insanın hayattan alabileceği hiçbir zevki kalmamaktadır. Hele bir de yıpranan bir



Çözüm, insanlığı yıkıma sürükleyen kapitalist sistemin yıkılmasındadır. Bunun yolu da burjuva sınıf egemenliğine dayalı özel mülkiyet düzeninin parçalanmasından geçmektedir. Nefes alabilmek, insan olduğumuzun farkına varabilmek için bile bu şarttır.

çark olarak işten atıldığında veya henüz makinenin ihtiyaç duymadığı ‘fazlalık’ olarak görülen bir yedek parça olarak işsiz kaldığında veya gelecek hayalleriyle uyutulup bunlar yerle bir olduğunda intihar olgusu tüm çıplaklığı ile kendisini ortaya koymaktadır. Zira, insan en kaba haliyle kendisine ve yaşama yabancılaşmakta, yaşamını anlamlandıramadığı yerde intiharı tercih etmektedir.

“İNTİHAR TOPLUMSAL BİR ANLAMA SAHIPTİR”

Yazının girişinde Marx’tan yaptığımız alıntıya dönecek olursak. “İntihar toplumsal bir anlama sahiptir.” Dünyadaki bütün gelişmeleri toplumların ilerleyişi, toplumsal ilişkiler zemininde ele alan ve anlamlandıran bizler için intihar da toplumsal bir anlama sahiptir. Bu çok açıktır. Çürümeye başlamış, insanlığa hiç bir gelecek vaat etmeyen, açlık, yoksulluk, sefalet, savaşlar, ölüm, işsizlik getiren bir sistemin insanlığı yıkıma sürüklediği gerçeği önümüzde durmaktadır. Krizler içinde debelenen sistem tek tek ya da toplu olarak insanları da bu krizlerin içine çekmekte, bütünüyle insanlığı büyük bir yıkıma sürüklemektedir. Faturayı en ağır şekilde ödeyen işçi-emekçiler ise bu kriz ve yıkım koşullarında birçok kez intihara sürüklenmektedir.

“İntihar bireysel bir vaka olarak ele alınsa da gerçekte birey toplumsalın bir ürünü olduğu için bireysel intiharlar toplumsal yaşamın ürünleridir ve her intihar içerisinde yaşanan toplumun yarattığı bir nedenin sonucu olarak ele alınmalıdır.” (İntihar Üzerine / Karl Marx)

“BİR İLETİŞİM BİÇİMİ OLARAK İNTİHAR”

Meselenin bir diğer yanı ise kendisine, emeğine, yaşamına dair hiç bir söz hakkı olmayanların, sesini çıkarmaya kalktığında baskıyla karşılaşanların, sesi-

ni duyuramayanların ve bütün bu krizi ve yıkımı içinde yaşayanların artık patladığı ve Marx’ın deyimiyle “bir iletişim biçimi olarak intihar”ı seçtiği gerçeğini gözden kaçırmamak gerekmektedir.

“Kapitalizmin insani özgürleştirmeyi engellediği ve insanın sürekli olarak bastırıldığı bir sistemde, farklı direniş biçimleri ortaya çıkar ve tüm özneler sınıfsal kökeni fark etmeksizin farklı bastırılma ve kısıtlamaları yaşıntılar.” (İntihar Üzerine / Karl Marx)

Yıkıma sürüklenen insanlık ve tek tek insanlar sesini dahi çıkartamadığı yerde, kendi yaşamına son vermeye kalkmakta, sözünü bu şekilde söylemekte ve kendi yaşamına son vererek esasında sistemi protesto etmektedir. Sistemi aşma iradesini gösteremeyenlerin, umudunu kaybedenlerin kaçırdığı temel noktalardan birisi “toplumsal yapı ve koşulların belirlediği” bireyler olduğumuz gerçeğidir. “Öznenin kendi bağımsız varoluşunu” sonlandırması toplumsal yapı ve koşulları değiştirmemekte, sadece bu toplumsal ilişkiler içinde yer edinemeyen bireyin dışına çıkışını sağlamaktadır. Bu noktadan bakıldığında sistem kendisiyle uyum sağlayamayan bir öznenin kurtulmaktadır. Tabi bunu kitlelerin sisteme yönelik öfkesini arttırdığı gerçeğini bir kenara koyarak söylemekteyiz.

“Özne toplumsal yapının, daha doğrusu egemen ideolojinin, etkisi ile biçimlendirilir. Bu yeniden biçimlendirme iktidar aygıtı tarafından özne olarak yeniden-üretilme süreci bu yapının dışına çıkılmadıkça devam eder. Egemen iktidar kendi aynasında öznenin ilk başta kurmuş olduğu yanılsamalı bütünü sürekli olarak yeniden üretir. Ancak, iktidar özneleri yeniden-üretebilmek ve üretim sürecine yeniden sokabilmek için onları sözde mutluluklarla oylar, bu bağlamda kitle kültürü ve kitle iletişim araçları devreye girer. Kendi gerçekliği üzerine düşünme yeteneğini kaybeden ve sor-

gulamayan insanların varlıklarını sorgulamaları söz konusu olmadığı için toplumsal bağlamda muhalefet etmeleri engellenir. Özne, farkındalığa sahip olmadığı için de içinde yaşadığı gerçekliği bilinç bağlamında toplumsal gerçekliği yorumlayarak aşamaz, gerçekliğin toplum tarafından dönüştürülebileceğini göremez, tekil olarak yapabileceği tek aşma, dönüşüm ise kendini yok etmesiyle, intihar ile mümkündür.” (İntihar Üzerine / Karl Marx)

ÇIKIŞ YOLU

Çıkış yolu açıktır. Ne bireysel kurtuluş mümkündür ne de ütopyaçılığın bu düzen dışında varacağı bir yer vardır. Çözüm, insanlığı yıkıma sürükleyen kapitalist sistemin yıkılmasındadır. Bunun yolu da burjuva sınıf egemenliğine dayalı özel mülkiyet düzeninin parçalanmasından geçmektedir. Nefes alabilmek, insan olduğumuzun farkına varabilmek için bile bu şarttır.

Bunun için bireyciliği aşmak ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin parçası olmak gerekiyor. Karşımızda örgütlü bir sömürü düzeni bulunmaktadır. Ücretli kölelik düzeni, işçi sınıfının emeği üzerinden var olmakta, büyümekte ve örgütsüzlüğünden güç almaktadır. Emekçilerin örgütsüzlüğü onları daha da pervasızlaştırmaktadır. Zira burjuvazi açısından emekçilerin yaşamı değersizdir ve yaşanan intiharlar onlar şahsında hiçbir etki yaratmamaktadır. Emekçileri savaşlara sürükleyip, sefil çıkarları için cepheye gönderenler, cenazelerde ise nutuklar atanlar onlar değil midir? İş cinayetlerinde her gün ortalama 5 işçi ölüyor kolları kıpırdamayanların, her ne olursa olsun kârlarının artıp artmadığına bakanların karşısına dikilmenin vakti gelmiştir.

İnancımızı kuşanalım, tıpkı öfkemiz ve umudumuz gibi!

İkitelli'de İstanbul'un "mall of"larından biri gecenin içinde rengarenk lambaları ile insanları tüketime çağırıyor, kapitalizmin neresinden tutarsanız orasının elinizde kaldığı bu merkezin ışıkları sadece geceyi değil sınıf devrimcilerinin faaliyet alanını da aydınlatıyordu. Arkalarına Mall of İstanbul'un ışıklarını alarak fotoğraf çektirenlerin bulunduğu köprüydü burası. Alışveriş merkezinin yanından yorgun yüzleri ile İkitelli Organize Sanayi işçilerinin geçiş noktası olan bu köprü, arkasında ve üzerindeki manzara ile kapitalizmin o şaşalı görüntüsünün ikiyüzlü hatlarını ortaya seriyordu.

Her hafta olduğu gibi yine ellerinde devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak gazetesi ile sınıf devrimcileri köprüünün üzerinde idiler. Arkalarından alışveriş merkezinin içindekileri üreten ve onlara sadece vitrinlerden bakabilen işçiler ağır ağır geçiyorlardı. O an evlerinde sıcak bir yemek ya da iyi bir uykuya özdeşleşen yatağın hayali ve bir günü daha kazasız belasız atlatmanın "şükrü" ile yol alıyorlardı.

Sınıf devrimcileri ise hazırlıklarını yapmış, ellerinde gazeteleri ile işçilerin karşısındaydılar. Gecede köprüünün altından yükselen İstanbul'un trafiğinin korkunç sesi duyuluyordu. Bir de bu sesi yırtan "Devrimin ve sosyalizmin sesi! Devrimci haftalık basın! Kızıl Bayrak!" sloganları ile güncel gelişmelere karşı yükselen mücadele çağrısı!

Bahar, üşüyordu. Ellerindeki eldiven dahi kâr etmemişti soğuğa. Ona doğru yürüyen kalabalığa doğru uzatıyordu üşüyen ellerindeki gazeteyi. "Okumak ister misiniz?" diye soruyordu. Boş bakışları ile geçenler oluyordu elbet. Ondan tarafa bakmak istemeyen ya da başını öne eğerek hızlanan işçiler de. Kızılmıyordu ya da üzülüyordu. Yoldaşı Mahir'in sesi duyuluyordu. Zamları anlatıyordu



yoldaşı. Zamlar karşısında eriyen maaşlara değinerek sürdürüyordu konuşmasını. Mahir'in sesini duymuş olmaları, bu sömürü düzenine mahkûm olmadıklarını, bir alternatiflerinin olduğunu haykıran ve bunun için mücadeleye çağırın bir rehberlerinin olduğunu görmüş olmaları dahi kafiydi. Elbet, bu rehberin, kızıl bayrağın altında toplanacakları günler gelecekti. Israrla, inatla işçileri o günlere kazanmak için oradaydılar! Kızımaya ya da üzölmeye hacet yoktu! Yılgınlık, karamsarlık onların işi değildi! O, sadece yeşil parka giyerek "solcu" geçinen ve bakışlarını kaçırana kızılıyordu. Gülmüseyerek geçenler ise çoğunlukta idi. Ansızın durarak "ne kadar?" diye soran ama cevabı dahi beklemeden cebindeki tüm bozuklukları veren işçiler de oluyordu. Sohbet ediyordu bazen Bahar. Kâh savaş üzerine, kâh alınamayan ücret zamlarına dair. Ama her konuşmanın sonunda muhakkak bela okuyordu işçiler kendilerine bunu reva görenlere. Öfke, hiddetliydi! Bahar, o öfkeli gözlerin konuşmanın sonunda kendilerini selamlayan ışıklı harelere dönüşmesini hayretle izliyordu. Düzene öfke, devrimciler şahsında cisimleşen devrime sempati idi aynı gözlerde

barınan. Ve bahar, acıyla fark ediyordu. Bu gözlerde öfke de umut da sevinç de vardı ama sadece inanç yoktu!

Ve Suriyeliler. Bahar'ın kulaklarına sıkça Arapça çalınıyordu burada. Genç Suriyeli işçiler, anlam veremeyerek bakıyorlardı gazeteye. Genellikle grup halinde geçiyorlardı. Yorgunlardı. Bahar onlara baktıkça daha da üşüyordu, üzerlerinde incecik ceketleri ve kırmızı burunları ile yanından her geçişlerinde. Kendisine kadın kimliğinden kaynaklı olsa gerek pek soru sormuyorlardı. Genellikle Mahir'den gazete almaya çalışıyorlardı. Mahir ise küçük bir okuma sınavına tabi tutuyordu onları. Sınavı geçenler gazeteyi alabiliyordu. Bahar yine böyle bir sınavı göz ucuyla izlerken yanında mendil satan iki küçük çocuk belirdi: "Abla, zabıta bir şey yapmadı ya!" Bahar, önce şaşırıldı. Sonra gülmüseyerek "Yo, hayır. Ama teşekkür ederiz!" diye cevapladı onları. Küçüklerden bir karış daha uzun olanın yüzü aydınladı. Teşekkür edilmiş olmanın heyecanıydı yüzündeki. Hiçbir şey demeden birbirlerini ite kaka ve aynı zamanda -Bahar, bunu nasıl yaptıklarına şaşırıyordu- zıplayarak kalabalığın arasında kayboldu, devrimci faaliyetin kü-

çük muhafızları.

Bahar, küçüklerin ardından gülmüseydi ve kalabalığa döndü tekrar. Mahir, bu defa iki genç işçi ile sohbet ediyordu. Kulagina çalındığı kadarı ile ücretlerin düşüklüğünden yakınıyorlardı. Kredi borçları birikmişti...

Bahar'ın aklında ise inancın kuvveti vardı. Alışveriş merkezinin ışıklarına doğru baktı ve meydan okurcasına sesini yükseltti: "Ekim Devrimi 100. yılında! Rusya'da bundan 100 yıl önce işçiler iktidarı aldılar! Patronların egemenliğine son verdiler! Kendi iktidarı altında işçiler savaşa son verdiler. Açlığa, işsizliğe son verdiler! Kadınlara eşitlik ve özgürlük getirdiler. Bugün de Ekim Devrimi yol gösteriyor! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!"

Mall of İstanbul'un ışıkları köprüyü aydınlatmaya devam ediyordu. Artık işçilerin geçişi ise seyrekleşmişti. Sınıf devrimcileri onlarca gazeteyi işçilere ulaştırdıktan sonra işçi semtinin yolunu tuttular. Faaliyeti değerlendirerek aldıkları yolda kalabalığa karıştılar.

KÜÇÜKKEMECE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Patron medyasının anlatmadığı senin gerçek gündemindir

Patron medyası gerçek gündemlerden kaçıyor, magazin programlarına hız veriyor. Oysa gerçek gündem biz işçilerin emeğini yok sayan uygulamalardır. Gerçek gündem insanca yaşamaya yetmeyen asgari ücrettir. Kırallık işçiliğın yarattığı sorunlardır. İşsizliktir. İşsizlik nedeniyle intihar eden emekçilerdir. Patronların gasp ettiği haklarımızdır.

Patronlar için mesai yapan medyanın üstünü kapatmaya çalıştığı da biz işçi ve emekçilerin canını yakan gerçek gündemlerdir. Patron medyası sadece bizim gerçek sorunlarımıza gözünü kapamıyor. Para babalarının ve partilerinin zihinlerimizi kapatma stratejisine

tam destek veriyor. Kapitalistlerin gözümüzün açılmaması, duyarsız olmamız hedefine hizmet ediyor.

Sadece kapitalizmin çıkarları patron medyasını ilgilendiriyor. Örneğin canımızın yongası kıdem tazminatı hakkımızın sonu demek olan kıdem tazminatı fonu yarasına patron medyası tam gaz destek verdi. 130 bin metal işçisi en önemli silahı olan grev hakkını kullanacaktı. Grev yasaklandı. Patron medyası grev yasasını alkışladı. Emeğin korunması için mücadele eden öncü emekçilere yönelik baskılara, sindirme ve susturma politikalarına tam destek verdi.

Peki neden? Çünkü patron medyasının parçası olduğu düzen biz işçilerin gazabından korkuyor. Korkmakta haklılar da.... Bilinçli, örgütlü işçilerin sömürü çarkını kıracağını, tekerleklerine çomak sokacağını biliyorlar. Bu nedenle biz işçilerin bilinçlenmelerinden, gerçekleri öğrenmelerinden korkuyorlar. Bilinçli bir toplum istemiyorlar. Çünkü sınıf bilincine sahip işçilerin tekerlerine çomak sokacaklarını biliyorlar.

Biz işçiler birleşirsek patronları koruyan düzene de, medyanın patron borazanlığına da son veririz.

KAYSERİ'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

Kitap tanıtımı:

Sıcak Bir Günün Şafağında

A. Kadir Konuk'un kaleme aldığı bu kitap aslında Tarih direnişini tüm canlılığı içerisinde anlatan bir belgesel roman. Maksim Gorki, Ana isimli kitabında fabrikaya giden işçileri tüm gerçekliği ile betimler, bu kitapta da işçi hayatlarını olduğu gibi betimlemiş Konuk. Bu topraklarda yaşananları anlattığı için Sıcak Bir Günü Şafağında kitabı çok yakın geliyor. Kitap tek başına işçi yaşamlarını ele almıyor, dönemin devrimcilerini de anlatıyor. Zaten Tarih direnişinin içerisinde bulunan biri olarak kitap ele alınmış. İçerisindeki karakterlerin sadece isimleri farklı, geri kalanı yaşananlar. Devrimcilerin işçiler ile nasıl ilişki kurabildikleri, dönemin yürütülen faaliyetleri, fabrika örgütlenmeleri yaşadığımız bu dönemden çok da farklı değil. İşçilerin, emekçilerin açlıkla karşı karşıya kaldıklarında sınıf savaşımının daha gözle görülür şekilde açığa çıktığı bir dönem. Fabrika işgali ile başlayan süreç tüm semte yayılıp sokakta silahlı çatışmalara varan bir direniş. Devletin kolluk kuvvetlerinin bir türlü bitiremediği çatışmalarda sıkışan vali son çare olarak orduyu çağırıyor. Ordu panzerlerle geliyor, bir haftalık silahlı çatışma sona eriyor, 30 semtte sıkıyönetim ilan ediliyor. Zaten 1980 faşist askeri



darbesinin ön günlerinde yaşanan bir direniş Tarih direnişi. Ancak kitap bunları değil daha fazla işçilerin değişimini ele alıyor. Aynı zamanda devrimcileşen bir işçinin dönüşümünü. Direniş süresinde sendikal ihanetten, korkup kaçan, arkadaşlarını satan işçilere de rastlanıyor ama en önemlisi sonunda ölüm olduğunu bile sonuna kadar direnen işçiler bütün gerçekliği ile kitapta gözler önüne seriliyor. Rıdvan Budak bu direnişte de karşımıza çıkıyor, tekrardan bir ihanetçi olarak. Kendi koltuğunu sağlama almak için işçilerin nasıl yaşayacaklarını umursamıyor, onları kandırıp, direnişin kırıl-

masına vesile oluyor.

Kitap içerisinde çıkarılacak çok güzel ara pasajlar da bulunuyor yaşama, mücadelede, devrime dair. Yer yer polislerin de sorgulamaları oluyor kendi içlerinde. Neden daha iyi yaşam koşulları, daha iyi eğitim isteyen öğrenci ve işçileri dövdüklerini soruyor bir polis.

Kitap şükür eden işçilerin ellerinde silah sabahlara kadar barikat başlarında beklediklerini, çocukların bu süreçte inanılmaz bir şekilde yardımcı olduklarını bütün sıcaklığı ile anlatıyor. Fabrikada direnen işçiler devrimin nasıl olacağını tartışıyorlar devrimcilerle. Bazıları dev-

rim için öncü-halk savaşı vereceklerini, bazıları kırlardan kentlere uzanan bir savaşla iktidarı alacaklarını bazıları ise işçi sınıfı içerisinde kurulacak bir işçi partisi öncülüğünde iktidarın alınabileceğini savunuyor.

Direnişin ezilip, sıkıyönetim ilan edilmesinin ardından birçok devrimci, öncü işçi katledildi ancak Tarih direnişi bu topraklarda yaşanan büyük bir deneyim olarak kaldı. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinin bir parçası olan bu direniş incelenmeye, dersler çıkartılmaya, bu kitap okunmaya değer bir kitaptır.

İSTANBUL'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Ben bundan bir yıl önce 10 Şubat 2017 yılında Çerkezköy Setaş Kimya fabrikasında işten çıkarılmış DİSK Lastik-İş üyesi bir işçiyim. Benim işten atıldıktan sonra başlattığım hukuk mücadelesi Türkiye'de sendikaların ne hale geldiğini en açık biçimi ile ortaya koymakta.

Bizler öyle tesadüfen işten çıkarılmış işçiler değiliz. Birçok işçiden farklı olarak bizler işçilere dayatılan her haksızlığa karşı sesini çıkaran, yani aykırı işçileriz. Sözleşme döneminde bizlere hiçbir şey sormadan sözleşmenin altına imza atan sendikamızı sorgulayan, bizim düşüncemiz sorulmadan imza atılmasına itiraz eden işçilerdik. Yani hem patronların hem de bu sendikacıların alıştığı tipten değil uyumayan, sorgulayan, hesap soran, hakkını arayan işçilerdik. Tüm bu nedenlerden dolayı patron bizlere karşı saldırıya geçti. Müdür, usta ve amirlerle üzerimizde baskı kurmaya, baskı oluşturmaya başladılar, beraberinde bölümlerimiz değiştirilmeye çalışıldı. Hiçbir biçimde bunu kabul etmedik. Sonuç olarak bizi bölüm değişikliklerini kabul etmediğimizden dolayı hukuksuz bir biçimde işten çıkardılar.

Bizler de bunu kabul etmedik, hiçbir

DİSK Lastik-İş'in içler acısı hali



biçimde evraklara imza atmadık. Hakkımızı hukuksal olarak açtığımız davalarla alma yoluna gittik. Sendikaya, şubeye durumu ilettik, "yapacak bir şey yok" dediler. Genel merkezi aradık, durumu anlattık "biz size döneceğiz, durumla ilgileneceğiz" dediler. Ne arayan ne dönen ne de hakkımızı arayan bir sendika var. Dava sürecinde bir de ne görelim, bizim o dönem şubede görevli olan sözde sendikacılar ve işyeri temsilcileri patronun şahidi olmuş. DİSK Lastik-İş'te görevli olan Ali Öztürk, Enver Bayram, Necmettin Bayram bizim aleyhimize

patron yanında tanıklık yaptılar. Tabi biz buna hiç şaşırmadık. Neden diyeceksiniz. Ben daha fazla zam istediğimde karşıma çıkan "patronu da anlamak lazım, makul olmak lazım" diyen temsilci tabi bunu yapar. Yıllardır o koltuklarda bizim paralarımızla biz hesap sormadığımızdan oturan, yan gelip yatan adam tabi ki de bunu yapar.

Hakkımı ararken benim yanımda olmayan sendikacılar beni davamdan vazgeçirmek için de uğraştılar. "Gel bak biz araya girer senin tazminatını alırız" diye İstanbul'dan, sendikadan aradılar.

Ama davamdan vazgeçmeyeceğimi, derdimin para olmadığını bir kez de onlara söylemiş oldum. Benim aylarca paramı kesen sendikacılar da hakkımı helal etmiyorum. Bize şahit olduğundan kaynaklı içeride işçi arkadaşlarımıza baskılar yapıldı ama bunların hiçbirisi sonuç vermedi. Bizim böyle dirençli olduğumuzu gören Setaş patronu sonrasında tüm çıkışları tazminatlı yapmak zorunda kaldı, bizim sayemizde.

Görünen köy kılavuz istemez. Sendikalarımızın ne durumda olduğunu bir kez daha kendim yaşayarak gördüm. Ama tek başına bu sendikacıların suçu değil, çünkü bizler hesap sormuyoruz. Bin bir zorlukla kazandığımız ücretlerden kesilen zorunlu aidatlarla ne yapılıyor denetlemiyoruz. Sendikacı kötü bir sözleşmeye imza atar neden böyle oldu demeyiz. Gelin kardeşim birlik olalım diyoruz, tek kişi ile ne olur diyoruz, gel iki kişi olalım deyince de susuyoruz. Ama umutsuz değiliz, bizim umudumuzun bittiği yerde inadımız başlar. İnatla bizim olan sendikaları bu patron yandaşı olan bürokratlardan temizleyene kadar mücadele etmeliyiz.

İŞTEN ATILAN SETAŞ İŞÇİSİ

Ulař Bardakçı, ölömsüzlüğüünün 46. yılında kavgamızda yaşıyor!

“Bu bir türkü
toprak çanaklarda güneşı içenlerin
türküsu!
Bu bir örgü
alev bir saç örgüsü
kivraniyor;
kanlı, kızıl bir meşale gibi yanıyor
esmer alınlarında
bakır ayakları çıplak kahramanların!”

N. Hikmet